

การสร้างชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้น
ในภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

โดย

นางสาวไฉนทัย พลเยี่ยม

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ปีการศึกษา ๒๕๕๕

บทคัดย่อ

หัวข้อวิจัย การสร้างชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ชื่อผู้วิจัย อโณทัย พลเยี่ยม

คณะ ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ปีการศึกษา 2555

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้าง ศึกษาผลการใช้ และประเมินความพึงพอใจของการใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 95 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดกิจกรรมการสอนเรื่องคำควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดความพึงพอใจ มีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่า t-test ผลการวิจัยพบว่า 1. ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ โดยภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด คือ มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.80-1.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ถูกสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีประสิทธิภาพ 89.38/92.07 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และ 3. ผลการศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ หลังการใช้ชุดกิจกรรม โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 4.58 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.56

ABSTRACT

Research Title: The Construction of Teaching Activities: The Perception of Initial Cluster Consonants in English for Development of English Achievement

Researcher: Miss Anothai Ponyeam

Faculty: Faculty of Education, Phetchabun Rajabhat University

The purposes of this research were to construct and study using the teaching activities: the perception of initial cluster consonants in English, and to analyze the level of student satisfaction was also studied. The participants were 95 first year university students, English Program, Faculty of Education, Phetchabun Rajabhat University. The research tools were the teaching activities: the perception of initial cluster consonants in English, the achievement test and the satisfaction questionnaire. The data were analyzed by percentage, mean, and t-test. The research indicated that: 1) The index of item objective congruence (IOC) of the teaching activities: the perception of initial cluster consonants in English was 0.80-1.00, that was suitable following the criteria. 2) The effectiveness of the teaching activities was 88.40/88.72. 3) Student satisfaction towards the teaching activities was at the highest level.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาจากอาจารย์ศิวพร ใสโต ประธานสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะผู้เชี่ยวชาญ และคณาจารย์คณะครุศาสตร์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ได้เสียสละเวลาในการให้คำปรึกษา และข้อเสนอแนะในการดำเนินการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง ที่ให้ความร่วมมือในการดำเนินการวิจัย และแสดงความคิดเห็นต่อรูปแบบการจัดการเรียนการสอนในครั้งนี้

ขอขอบคุณคณะกรรมการพิจารณาทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่ได้ให้การสนับสนุนงบประมาณ

ขอกราบขอบพระคุณและสำนึกในพระคุณอย่างยิ่งสำหรับพ่อ แม่ และพี่สาว ตลอดจนสมาชิกของครอบครัว “เพชรแสง” ที่คอยให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจในการทำวิจัยมาโดยตลอด จนทำให้ผลงานสำเร็จสมบูรณ์

และสุดท้าย สำหรับความดีอันเกิดจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้เขียนขอมอบแต่ผู้มีพระคุณทุกท่าน และขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

อโณทัย พลเยี่ยม

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

มิถุนายน 2556

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ 1	
ความสำคัญและที่มา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง	5
1.1 ความหมายของการฟัง	5
1.2 ความสำคัญของการฟัง	6
1.3 จุดมุ่งหมายของการฟัง	7
1.4 ความสามารถในการฟัง	8
1.5 การพัฒนาการฟัง	10
1.6 กลวิธีที่ช่วยพัฒนาการฟัง	10
1.7 การวัดและประเมินผลความสามารถในการฟัง	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำควบกล้ำ	17
2.1 ความหมาย	17
2.2 เสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ	
2.3 ความแตกต่างทางโครงสร้างพยางค์ของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ	20
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	21
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	23
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	23
การเก็บรวบรวมข้อมูล	26

การวิเคราะห์ข้อมูล	27
--------------------	----

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมของชุดกิจกรรมการสอน	30
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การทำแบบทดสอบก่อนเรียน	31
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การทำแบบทดสอบหลังเรียน	33
ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์การทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	37
ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจมีต่อบทเรียน	39
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
สรุปผลการวิจัย	41
อภิปรายผลการศึกษาวิจัย	41
ข้อเสนอแนะ	42
บรรณานุกรม	43
ภาคผนวก	46
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	47
ภาคผนวก ข ตารางแสดงความเหมาะสมของเครื่องมือ	65
ประวัติผู้วิจัย	70

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	การเทียบสัญลักษณ์และตัวอย่างพยัญชนะควบกล้ำตำแหน่งต้นพยางค์ในภาษาไทย	18
2	ผลการวิเคราะห์การทำแบบทดสอบก่อนเรียน	31
3	ผลการวิเคราะห์การทำแบบทดสอบหลังเรียน เสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง กลุ่มตามหลังเสียง /s/ และ กลุ่มตามด้วยเสียง /l/	33
4	ผลการวิเคราะห์การทำแบบทดสอบหลังเรียน เสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง กลุ่มตามหลังเสียง /r/ และ กลุ่มตามด้วยเสียง /w/	34
5	ผลการวิเคราะห์การทำแบบทดสอบหลังเรียน เสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง กลุ่มตามด้วยเสียง /j/	35
6	ผลการวิเคราะห์การทำแบบทดสอบหลังเรียน พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง	36
7	ผลการวิเคราะห์การทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	37
8	ผลการวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจที่มีต่อบทเรียนเรื่องคำควบกล้ำพยัญชนะต้น ในภาษาอังกฤษ	39

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มา

ในยุคสังคมปัจจุบัน การเจริญเติบโตของเทคโนโลยีสารสนเทศได้สร้างสภาพโลกที่ไร้พรมแดน ทำให้การติดต่อสื่อสารทั้งในและระหว่างประเทศสามารถดำเนินไปได้อย่างรวดเร็ว ในการติดต่อสื่อสารนั้น ภาษาถือว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างยิ่งในการแลกเปลี่ยนความรู้ ข้อมูลข่าวสาร และการเรียนรู้วิชาการ อื่นๆ ตลอดจนการประกอบอาชีพ การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกฝนทักษะทั้งสี่ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไปพร้อมๆกัน อีกทั้งยังสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง (บัญญัติ อึ้งสกุล. 2545: 53) โดยในยุคปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันอย่างแพร่หลาย และกรมวิชาการได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ จึงได้บรรจุวิชานี้ลงในหลักสูตรการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา (กรมวิชาการ 2537, อ้างอิงจาก สัมฤทธิ์ โพธิ์ไพร. 2551:1) ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างจากการจัดการเรียนการสอนสาระการเรียนรู้อื่น เพราะผู้เรียนต้องมีโอกาสฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุดทั้งใน ห้องเรียนและนอกห้องเรียน ต้องมีการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของภาษา แต่จากผลการประเมินคุณภาพทางการศึกษา ปีการศึกษา 2551 ของสำนักทดสอบทางการศึกษา แห่งชาติ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนทั่วประเทศมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 36.59 และอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องปรับปรุงร้อยละ 32.71 (กรมวิชาการ. 2551: online, อ้างอิงจาก ภัสสรารุณินันท์กุล. 2553: 1)

ถ้าต้องการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันโดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารได้นั้น จะต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆมากมายจึงจะสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟังถือเป็นทักษะที่มีความสำคัญ และมีความจำเป็นต่อการพัฒนาการเรียนรู้ภาษา (Scarcella; & Oxford. 1992: 138, อ้างอิงจาก ภัสสรารุณินันท์กุล. 2553: 1) ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งในการสอนภาษาจำเป็นต้องให้สอดคล้องกันทั้ง 4 ทักษะ แต่ทักษะการฟังมักจะไม่มีจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน เพราะความยุ่งยากในการจัดกิจกรรม (สุไร พงษ์ทอง เจริญ. 2535: 117-118)

ทักษะการฟังเป็นพฤติกรรมแรกที่มีความสำคัญในการเรียนรู้ภาษาและเป็นกระบวนการสื่อสารที่ต้องมีการตอบสนอง โต้ตอบ การมีปฏิสัมพันธ์ ดังที่ โจนส์ (Jones. 1986: 6) และสการ์เบรอ (Scarbrough. 1984: 142) ได้กล่าวตรงกันว่าการฟังเป็นการเข้าใจความคิดผู้อื่นและรับรู้ข้อมูลใหม่ เมื่อเราเข้าใจสิ่งที่เราฟังเราก็จะสามารถเชื่อมโยงความคิดเห็นกับประสบการณ์เข้าด้วยกัน และสามารถพูดโต้ตอบได้อย่างถูกต้อง เมื่อการฟังประสบความสำเร็จก็จะส่งผลไปสู่ความสำเร็จของทักษะในด้านอื่นๆ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนจะต้องมีการฝึกฝนทักษะการฟังเพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ ดังที่ สุมิตรา ได้กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาอังกฤษควรสอนทักษะการฟังก่อน โดยยึดหลักที่ว่า คนเราต้องเข้าใจในสิ่งที่ฟังก่อนที่จะพูด อ่าน และเขียน (สุมิตรา อังวัฒนากุล. 2540: 15) และนอกจากนี้ ยังมีนักวิชาการหลายท่านที่เชื่อว่าทักษะการฟังมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาและเป็นกลไกสำคัญในการติดต่อสื่อสารที่จะนำไปสู่ทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน (ดวงเดือน แสงชัย. 2530: 13) แม้ว่าทักษะการฟังเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญและนำไปสู่การพัฒนาทักษะอื่น แต่เท่าที่ผ่านมามีครูส่วนมากมักเน้นในเรื่องทักษะการอ่านและการเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ด้านไวยากรณ์ นักเรียนส่วนมากจึงมีความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ทางภาษา แต่นักเรียนเหล่านั้นมักจะขาดการฝึกฝนทักษะการฟัง ดอฟฟ์ (Doff. 1991: 198-199) กล่าวว่า การฟังเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนสามารถจดจำโครงสร้างและคำศัพท์ของภาษา ถ้านักเรียนมีโอกาสฟังภาษาที่เรียนมา การเรียนรู้ภาษาก็เกิดสามารถขึ้นได้ง่าย แต่ถ้านักเรียนขาดโอกาสในการฟัง การเรียนรู้ภาษานั้นๆก็อาจเป็นไปได้ช้า ดังนั้น ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง นักเรียนควรมีโอกาสฟังมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ จารูวรรณ เพ็งศรีทอง (2544: 173-175) กล่าวเสริมว่า การฟังเป็นทักษะที่นักเรียนรู้สึกว่ายาก เพราะคำพูดที่ได้ยินจะผ่านหูผู้ฟังในช่วงเวลาสั้น คำและประโยคต่างๆ ติดตามกันมาอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง ถ้าผู้ฟังไม่สามารถตามได้ทันทีก็จะฟังไม่เข้าใจ

อย่างไรก็ตาม บ่อยครั้งมักเกิดปัญหาในการติดต่อสื่อสารจากสาเหตุต่างๆ เช่น ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการฟังเสียงควบกล้ำ พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2539: 82-111) กล่าวถึงความแตกต่างของระบบเสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษกับภาษาไทยไว้ว่าตำแหน่งหน่วยเสียงควบกล้ำที่ปรากฏอยู่ในต้นคำ หรือท้ายคำ มีความแตกต่างกัน กล่าวคือภาษาไทยมีพยัญชนะควบกล้ำต้นได้มากที่สุดเพียงแค่ 2 เสียง ยกตัวอย่างเช่น กราบ ความ กล่าว พร้อม ขวาน ปรง เป็นต้น และภาษาไทยจะไม่มียพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำ ส่วนตำแหน่งควบกล้ำภาษาอังกฤษสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งตำแหน่งต้นคำที่มีมากที่สุด 3 เสียง เช่นคำว่า spring scrap และส่วนท้ายคำมีมากที่สุด 4 เสียง เช่น temps twelfths switches เป็นต้น บำรุง ไตรรัตน์ (2524: 56) ได้แสดงความคิดเห็นว่า นักเรียนไทยส่วนใหญ่มีปัญหาในเรื่องเสียงควบกล้ำท้ายคำเพราะลักษณะการเกิด

ของคำควบกล้ำภาษาอังกฤษมีโอกาสเกิดขึ้นได้มากกว่าภาษาไทย ก่อให้เกิดความยากลำบากในการออกเสียง สอดคล้องกับทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ (2525:131) ได้ศึกษาวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษพบว่า นักศึกษามีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำมากที่สุด

จากสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นเพราะความแตกต่างในด้านหลักภาษาหรือไวยากรณ์ของภาษาไทยและภาษาอังกฤษทำให้ผู้วิจัยตระหนักได้ว่า ปัญหาในการรับรู้เสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาอังกฤษเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียนไทยแทบทุกกลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มนักเรียนไทยที่เรียนรู้ภาษาอังกฤษในระยะเริ่มต้น ทักษะการฟังกลายเป็นบทเรียนที่ยาก และดูเหมือนจะไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนเพียงเพราะนักเรียนไทยยังขาดความรู้ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในเรื่องความแตกต่างของเสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาระดับการรับรู้เสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาอังกฤษ โดยเลือกศึกษาเฉพาะการรับรู้เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำในภาษาอังกฤษ เนื่องจากเป็นลักษณะเสียงที่มีทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้คือนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 95 คน โดยผู้วิจัยต้องการศึกษาว่า หากมีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ นักศึกษาจะสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในบทเรียนนี้ได้หรือไม่ ถ้าได้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เพิ่มขึ้นอยู่ในระดับใด และนักศึกษามีความพึงพอใจกับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษในระดับใด โดยผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์เป็นส่วนหนึ่งในการนำมาปรับปรุง และพัฒนาการเรียนการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษของทั้งนักเรียนและครูผู้สอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้การฟังมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 85/85
2. เพื่อทดลองใช้และศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ
3. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ เรื่อง การใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ
2. ผลการศึกษาที่ได้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลของครูผู้สอนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาการรับรู้เสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำที่เป็นปัญหาต่อไป
3. ผลการศึกษานี้อาจเป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดรูปแบบการสร้างนวัตกรรมที่ใช้ในการแก้ปัญหาการรับรู้เสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำที่เป็นปัญหาต่อไป

ขอบเขตของงานวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 95 คน โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นนักศึกษาที่เรียนรายวิชาสหศาสตร์สำหรับครู (EDEN104) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555

2. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษโดยการฟัง

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้สร้างบทเรียนและแบบฝึกกิจกรรมขึ้น โดยใช้เนื้อหาจากรายวิชาสหศาสตร์สำหรับครู (EDEN104) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 รายการ คือ พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง และพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. คำควบกล้ำภาษาอังกฤษ หมายถึง การผสมของเสียงพยัญชนะหลายตัวที่เกิดขึ้นด้วยกัน โดยที่พยัญชนะควบกล้ำจะไม่มีเสียงสระเข้ามาแทรกแซง ในภาษาอังกฤษอนุญาตให้มีพยัญชนะควบกล้ำได้ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ ยกตัวอย่างเช่น /spl-/ และ /-ts/ เป็นพยัญชนะควบกล้ำของ

คำว่า splits โดยในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาค้นคว้าเฉพาะเสียงพยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำเท่านั้น

2. การรับรู้ หมายถึง ความรู้ความเข้าใจเรื่องพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์โดยอาศัยทักษะการฟัง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการสร้างชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้น ในภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟัง

- 1.1 ความหมายของการฟัง
- 1.2 ความสำคัญของการฟัง
- 1.3 จุดมุ่งหมายของการฟัง
- 1.4 ความสามารถในการฟัง
- 1.5 การพัฒนาการฟัง
- 1.6 กลวิธีที่ช่วยพัฒนาการฟัง
- 1.7 การวัดและประเมินผลความสามารถในการฟัง

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับคำควบกล้ำ

- 2.1 ความหมาย
- 2.2 เสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- 2.3 ความแตกต่างทางด้านระบบเสียงพยัญชนะต้นคำและท้ายคำของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- 2.4 ความแตกต่างทางโครงสร้างพยางค์ของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟัง

1.1 ความหมายของการฟัง

โดยธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์จะเริ่มจากการฟังและการเลียนแบบเสียงที่ได้ฟัง จึงอาจกล่าวได้ว่า การฟังเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ทักษะทางภาษา แต่ความหมายของการฟังไม่ใช่เพียงแค่การฟังเสียงอ่านเท่านั้น แต่การฟังเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจ ดังที่ แอบบอต (Abbott. 2002: 10-15) ได้กล่าวว่า การฟังภาษาเป็นการฟังคำพูดหรือเสียง ไม่ใช่มุ่งเพียงความหมายเพียง

อย่างเดียว แต่ต้องเข้าใจว่า ผู้พูดพูดถึงอะไร และสิ่งที่พูดนั้นหมายถึงสิ่งใด ดังนั้นการฟังที่มีประสิทธิภาพจะต้องมีความเข้าใจด้วย นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการฟังไว้ดังนี้

ริเวอร์ส (Rivers. 1980: 16) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะสร้างสรรค์ในการทำความเข้าใจเสียงที่เราได้ยิน ผู้ฟังจะรับเอาคำพูดที่ได้ยิน การจัดเรียงลำดับคำนั้นๆ ตลอดจนระดับการขึ้นลงของเสียงมาสร้างให้เกิดความหมาย

วิตโดวสัน (Widdowson. 1981: 60) ได้กล่าวไว้ว่า การฟังหมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจได้ว่า ประโยคหนึ่งประโยคใดนั้นมีความสัมพันธ์กับประโยคอื่นๆ ที่พูดไปแล้วอย่างไร และเข้าใจว่าประโยคดังกล่าวมีหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร ซึ่งในการฟัง ผู้ฟังจะเลือกแต่เฉพาะสิ่งที่สัมพันธ์หรือตรงกับจุดประสงค์ในการฟังและจะไม่สนใจกับสิ่งที่ไม่ต้องการ

ริกซอน (Rixon. 1986: 28) ได้อธิบายความหมายของการฟัง โดยเปรียบเทียบกับความสามารถของการได้ยิน ซึ่งสรุปได้ว่า การฟังกับการได้ยินมีข้อแตกต่างกันดังนี้ การได้ยินเป็นการจำแนกเสียงในขั้นต้นหรือในขั้นพื้นฐานเท่านั้น นั่นคือในระดับของการได้ยิน ประสาทหูของมนุษย์จะแยกแยะว่า เสียงที่ได้ยินนั้นเป็นเสียงอะไร เช่น เป็นเสียงสุนัขเห่า เสียงดนตรี หรือเสียงพูดคุยกันของมนุษย์ ในขณะที่การฟังนั้นเป็นการกระทำด้วยความตั้งใจ ผู้ฟังต้องมุ่งความสนใจของตนไปที่เสียงที่ได้ยินเพื่อที่จะได้เข้าใจความหมายของสิ่งที่ฟังนั้น และการฟังเพื่อให้เข้าใจความหมาย ผู้ฟังต้องมีความรู้ทางภาษาและประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับสิ่งที่ฟังมาประกอบกัน

อันเดอร์วูด (Underwood. 1993: 1) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังหมายถึง การที่ผู้ฟังให้ความสนใจและความพยายามเพื่อการเข้าใจความหมายของสิ่งที่ฟัง รวมทั้งความพยายามที่จะเข้าใจความหมายตามวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสารด้วย

จากความหมายของการฟังที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่าการฟังเป็นกระบวนการในการทำความเข้าใจเสียงที่ได้ยิน และพยายามแปลความหมายของสิ่งที่ได้ยินนั้น โดยอาศัยปัจจัยต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้อง เช่น ความรู้ความสามารถทางภาษาในการสื่อสาร ประสบการณ์เดิม และการคิดวิเคราะห์

1.2 ความสำคัญของการฟัง

ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การฟังนับว่าเป็นทักษะรับสารที่สำคัญ เพราะนักเรียนต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อน จึงสามารถพูดตอบโต้ หรืออ่านเขียนได้ ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ ดังนั้นในการเรียนการสอน นักเรียนจึงควรได้รับการฝึกทักษะการฟังอย่างเพียงพอ ดังที่ผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการฟังไว้ดังนี้

มอร์เลย์ (Morley. 1984: 7) ได้ชี้ให้เห็นว่า ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เราใช้ทักษะการฟังมากที่สุด คือ ในแต่ละวันมนุษย์ใช้ทักษะการฟังถึงร้อยละ 50 ในขณะที่ใช้ทักษะอื่น คือ การพูดร้อยละ 25 การอ่านร้อยละ 15 และการเขียนร้อยละ 10 ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า ทักษะการฟังเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นและเป็นทักษะที่ถูกใช้มากกว่าทักษะอื่นๆในชีวิตประจำวัน

ในทำนองเดียวกัน ดอฟฟ์ (Doff. 1989: 198) กล่าวถึงความสำคัญในการฟังที่มีผลต่อความสำเร็จในการสนทนาว่า ในเรื่องการสื่อสารนั้น ผู้ฟังจะต้องเข้าใจก่อนว่า สิ่งที่ถูกพูดนั้น หมายความว่าอย่างไร เมื่อเข้าใจก็ตระหนักว่าควรจะพูดตอบไปอย่างไร ซึ่งทำให้เป็นการพัฒนาการพูดของตนเองด้วย ดังนั้นนักเรียนจึงต้องฝึกทักษะการฟังให้มาก โดยเฉพาะในการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศจะต้องฟังจนสามารถเข้าใจได้ดี และสามารถพูดได้

นอกจากนี้ เยวาร์ตัน การพานิช และอังคณา ทองพูน (2543: 22-24) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับนักเรียนภาษา เนื่องจากเป็นทักษะการรับสาร ซึ่งต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับการพูด ทักษะการฟังต้องได้รับการพัฒนาเป็นลำดับแรก ทั้งในการเรียนภาษาแม่และภาษาที่สอง โดยเฉพาะนักเรียนเพราะนักเรียนที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับความเข้าใจในขณะที่ฟังครูบรรยายและกิจกรรมอื่นๆในห้องเรียน

จากแนวคิดต่างๆที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นว่าการฟังมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และมีบทบาทในการสื่อสารในชีวิตประจำวันมากกว่าทักษะอื่น เช่น การพูด การอ่าน และการเขียน ดังนั้น สิ่งที่อยู่เบื้องหลังการประสบความสำเร็จคือความสามารถในการฟัง ซึ่งเป็นกุญแจสำคัญในการเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ

1.3 จุดมุ่งหมายของการฟัง

จุดมุ่งหมายของการฟัง คือ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ มีจุดมุ่งหมายเฉพาะที่ต้องการฝึกเพื่อการฟังที่จะเกิดประสิทธิภาพสูงสุด เฮลเกสเซน และบราวน์ (Helgesen and Brown. 1995: 8) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการฟังไว้ 3 ประเภท ดังนี้

1. การฟังเพื่อทราบเนื้อหาโดยรวม
2. การฟังเพื่อทราบข้อมูลเฉพาะ
3. การฟังเพื่อสรุปถึงสถานการณ์แวดล้อม

กรมวิชาการ (2544: 138) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการฝึกทักษะการฟังไว้ดังนี้

1. ความสามารถในการคาดการณ์
2. ความสามารถในการจับใจความสำคัญ

3. ความสามารถในการเก็บข้อมูลเฉพาะ
4. ความสามารถในการเดาความหมายจากบริบท

ในทำนองเดียวกับ แตนเนอร์ และ กรีน (Tanner and Green. 1998) ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับทักษะการฟังไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

1. การฟังเพื่อหาสาระสำคัญ
2. การฟังเพื่อทราบข้อมูลเฉพาะ
3. การฟังเพื่อตรวจสอบคำตอบ
4. การฟังเพื่อตรวจสอบข้อผิดพลาด
5. การฟังเพื่อการสะกด
6. การฟังเพื่อลำดับเหตุการณ์ของบทสนทนา
7. การฟังเพื่อการจดบันทึก
8. การฟังเพื่อจับคู่ภาพกับคำบรรยาย
9. การฟังเพื่อเติมรูปภาพให้สมบูรณ์

สำหรับ แฮร์ริส (Harris. 1969: 32-40) ได้สรุปจุดมุ่งหมายของการฟัง โดยได้จำแนกความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศเป็น 2 ระดับ รวมทั้งให้ตัวอย่างลักษณะของความสามารถในการฟังระดับต่างๆ ดังนี้

1. ความสามารถในการจำแนกเสียงประกอบด้วย

1.1 ความสามารถในการจำแนกเสียงคำโดด โดยสามารถจำแนกเสียงว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร หรือคำใดออกเสียงแตกต่างออกไปจากคำอื่นๆที่ได้ยิน

1.2 ความสามารถในการจำแนกคำที่มีอยู่ในข้อความโดยสามารถจำแนกได้ว่าคำใดที่ได้ยินในประโยค หรือข้อความนั้นตรงกับรูปภาพใด หรือประโยคใด

2. ความสามารถในการเข้าใจข้อความที่ฟัง ประกอบด้วย

2.1 ความสามารถในการปฏิบัติตามประโยคคำสั่งที่ให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม

2.2 ความสามารถในการเลือกคำตอบให้ตรงกับข้อความที่ได้ฟัง

2.3 ความสามารถในการเข้าใจบทสนทนาที่จำลองสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

2.4 ความสามารถในการสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่กำหนด

จะเห็นได้ว่า จุดมุ่งหมายของการฟังนั้นมีหลากหลาย และแตกต่างกันออกไป แต่จุดมุ่งหมายของการฟังที่มีลักษณะเด่นชัด และถูกนำมาใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวันคือ การฟังเพื่อทราบข้อมูลโดยเฉพาะ การฟังเพื่อจับใจความสำคัญ และการฟังเพื่อการคาดเดา

1.4 ความสามารถในการฟัง

ในการฟัง ผู้เรียนควรเข้าใจตั้งแต่ระดับคำ ตลอดจนข้อความ แล้วสามารถสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้ จึงสามารถสื่อสารได้ตามต้องการ นักการศึกษาได้กล่าวถึง ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษว่าผู้ฟังต้องมีทักษะต่างๆ ดังนี้

รอสท์ (Rost. 1991:4) ได้กล่าวถึงความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ซึ่งมีทักษะที่สำคัญดังนี้

1. ทักษะการรับรู้ อันได้แก่ ความสามารถในการจำแนกเสียงต่างๆ และสามารถจดจำคำที่ฟังได้
2. ทักษะการวิเคราะห์ ได้แก่ ความสามารถในการจำแนกหน่วยทางไวยากรณ์ และสามารถจำแนกหน่วยทางภาษาที่ควรนำไปใช้ได้

3. ทักษะการสังเคราะห์ ได้แก่ ความสามารถในการเชื่อมโยงตัวชี้แนะทางภาษากับส่วนอื่นๆได้ และสามารถนำความรู้เดิมมาใช้ประกอบเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการฟังได้อย่างเหมาะสม

นอกจากนี้ ลินช์ (Lynch. 1996: 20-21) ได้อธิบายถึง ความสามารถระหว่างองค์ประกอบที่จะก่อให้เกิดความสามารถในการฟัง ดังนี้

1. พื้นความรู้เดิม จะครอบคลุมข้อมูลที่กว้าง และเป็นประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความทรงจำ เช่น ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับข้อเท็จจริงทางวิทยาศาสตร์ เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นได้ทั้งความเชื่อและธรรมเนียมทางวัฒนธรรม เช่น ความรู้ด้านท้องถิ่นที่เกี่ยวกับที่อยู่อาศัย ประสบการณ์ของแต่ละคนในสังคมที่ตนอาศัยอยู่ และการดำเนินชีวิตส่วนตัว

2. ความรู้เกี่ยวกับภาษา ซึ่งผู้ฟังสามารถสะสมได้อย่างไม่เป็นทางการ ในกรณีที่เป็นภาษาแม่ของตน หรือเรียนรู้โดยผ่านการสอนในโรงเรียน

3. บริบททางภาษา ซึ่งเป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างความรู้เดิมและความรู้เกี่ยวกับภาษา ในขณะที่ผู้ฟังได้ยินข้อความ บริบทเป็นกระบวนการที่มีอิทธิพลที่ก่อให้เกิดความเข้าใจในการฟังและช่วยให้ความหมายของคำแคลบลง เช่น “iron” คำนี้มีหลายความหมายในพจนานุกรม บริบทเป็นสิ่งที่ผู้ฟังอาจต้องตระหนักถึงมากขึ้น เมื่อความหมายไม่ปรากฏในข้อความ

แวลเล็ทและดิสสิค (Valette and Disick. 1972:141-142) ได้แบ่งระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศที่ได้ยิน โดยที่ไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย

2. ระดับความรู้ เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่ได้ฟัง แล้วสามารถตอบสนองได้

3. ระดับถ้อยโณน เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถฟังข้อความยาวๆหลายๆประโยค และเข้าใจประโยคที่แต่งขึ้นใหม่ โดยใช้ศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว

4. ระดับสื่อสาร เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่มีคำศัพท์ใหม่ โดยการคาดหมายจากประสบการณ์เดิม และสามารถฟังข้อความที่พูดได้อย่างรวดเร็วได้ เช่น บทภาพยนตร์ รายการวิทยุ หรือโทรทัศน์

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจและแยกประเภทข้อความที่ฟังพร้อมสามารถประเมินได้ว่า เป็นภาษามาตรฐานหรือไม่ ตลอดจนเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก และความมุ่งหมายของผู้พูด จากน้ำเสียงและถ้อยคำ

ริชาร์ด (Richards. 1990: 55) ได้กล่าวถึงความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษไว้ว่า การสื่อสารมีทั้งการให้ และการรับข้อมูล และการมีปฏิสัมพันธ์ตามมารยาททางสังคม ริชาร์ดกล่าวว่า ความสามารถในการเข้าใจทักษะการฟังมี 2 ประการ คือ ความสามารถในการพิจารณาหน่วยย่อยของสารและความสามารถนำความรู้ด้านภาษา และประสบการณ์ที่นำมาใช้ในการฟัง ซึ่งพอสรุปประเด็นได้ดังนี้

1. ความสามารถในการพิจารณาหน่วยย่อยของสาร
 - 1.1 การฟังอย่างคร่าวๆเพื่อจับความหมายของคำศัพท์
 - 1.2 การแบ่งกระแสเสียงที่ต่อเนื่องกันออกเป็นพยางค์
 - 1.3 การใช้ตัวนะทางเสียงเพื่อหาจุดเน้นของสาร
 - 1.4 การใช้ตัวชี้แนะทางไวยากรณ์เพื่อเรียบเรียงเสียงออกเป็นหน่วยของสารที่มีความหมาย
2. ความสามารถในการนำความรู้ด้านภาษาและประสบการณ์มาใช้ในการฟัง
 - 2.1 กำหนดได้ว่าสารที่ได้รับเป็นเรื่องราวประเภทใด เป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ใด เช่น เป็นเรื่องเล่า เรื่องตลก การสวดมนต์ หรือการบ่น เป็นต้น
 - 2.2 การจัดประเภทสถานที่ บุคคล หรือสิ่งของ
 - 2.3 การกล่าวพาดพิงถึงเหตุและผล
 - 2.4 การคาดหมายเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น
 - 2.5 การตีความหัวเรื่อง
 - 2.6 การลำดับเหตุการณ์ที่เกิดก่อน-หลัง
 - 2.7 การตีความถึงรายละเอียด หรือข้อมูลที่ขาดหายไป

จากข้อมูลที่กล่าวมาข้างต้น จึงสามารถสรุปได้ว่า ความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศมีหลายระดับ โดยอาจแบ่งได้คร่าวๆ ดังนี้ ระดับพื้นฐาน คือ ความสามารถในการเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ยิน และสามารถตอบสนองได้ ระดับกลาง คือ ความสามารถในการฟังคำ หรือประโยคยาวๆ และสามารถ

ถ่ายทอดได้ ระดับสูง คือ ความสามารถในการเข้าใจ และประเมิน วิเคราะห์ สังเคราะห์สิ่งที่ได้ฟังนั้น ได้อย่างถูกต้อง

1.5 การพัฒนาการฟัง

การที่ผู้ฟังจะมีความสามารถในการฟังเรื่องราวต่างๆ และสามารถโต้ตอบได้ถูกต้องนั้น ผู้ฟังต้องได้รับการพัฒนาการฟังให้มีประสิทธิภาพ ได้มีนักการศึกษาจากสถาบันต่างๆ ให้แนวคิดในการพัฒนาการฟัง ดังต่อไปนี้

รอสท์ และ เฟรดเดอริกส์ (Rost. 1991: 7-8 and Fredericks. 1997: 202) ได้กล่าวถึง การพัฒนาการฟังทั่วไป และการพัฒนาการฟังที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ควรสร้างความกระตือรือร้นในการฟัง โดยการใช้กิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ รวมทั้งใช้อุปกรณ์การฟังที่มีประสิทธิภาพ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนฟังอย่างตั้งใจ
2. ควรสร้างอุปนิสัยในการฟังโดยใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนพูดคุยเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อให้เกิดความสามารถในการฟังให้อยู่ในระดับที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้
3. ส่งเสริมกระตุ้นให้นักเรียนมีอิสระในการฟังภาษาอังกฤษหลังจากที่ได้เรียนในห้องเรียนแล้ว เช่น การพูดคุยกับชาวต่างชาติ หรือฟังภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ เป็นต้น

นอกจากนี้ เฟรดเดอริกส์ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ครูและนักเรียนควรศึกษาและเพิ่มพูนคำศัพท์ต่างๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ โดยวางจุดมุ่งหมายของการฟังพร้อมจัดขั้นตอนการฟังและบรรยากาศให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมาย อีกทั้งครูควรใช้เทคนิคและวิธีการที่จะช่วยพัฒนาการฟังให้นักเรียนเกิดความเข้าใจโดยการจัดกิจกรรมหลังการฟัง ซึ่งจุดประสงค์ของการทำกิจกรรมนี้เพื่อฝึกการใช้ภาษา เช่น การแสดงบทบาทสมมติ กิจกรรมการแก้ปัญหาและกิจกรรมการตัดสินใจ ซึ่งผู้เรียนสามารถอาศัยข้อมูลจากเรื่องที่ฟังเพื่อแก้ปัญหาที่กำหนดให้ได้

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมการฟังที่มีความน่าสนใจ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะฟังอย่างตั้งใจ ในการฝึกทักษะการฟัง ควรกระตุ้นให้นักเรียนมีจุดมุ่งหมายในการฟัง เพื่อให้นักเรียนสามารถทำความเข้าใจ และนำสิ่งที่ฟังไปพัฒนาทักษะอื่นๆ

1.6 กลวิธีที่ช่วยพัฒนาการฟัง

แอลลิสและบรูสเตอร์ (Ellis; & Brewster. 1991: 41-42) ได้กล่าวถึง สิ่งที่จะช่วยพัฒนาให้เด็กมีการพัฒนาทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจคือ การที่ครูกระตุ้นให้เด็กสามารถคาดเดาในการฟัง เช่น การอธิบายให้เด็กรู้จักใช้ความรู้เดิมเพื่อหาความหมายของคำศัพท์ใหม่ หรือวาดภาพตามข้อมูลภาพหรือแผนภูมิ

ที่สัมพันธ์กับเรื่อง เด็กต้องถูกกระตุ้นให้รู้จักสังเกตภาษาท่าทาง หรือวิธีการในการใช้เสียงเพื่อเน้นคำสำคัญ ของครู ซึ่งครูสามารถให้คำใบ้เพื่อให้เด็กเดาคำความหมายนั้นๆ กลวิธีที่ช่วยในการฟังมีดังต่อไปนี้

1. การคาดคะเน ซึ่งเป็นวิธีการที่สนับสนุนให้นักเรียนคาดคะเนเหตุการณ์ที่จะเกิดต่อไปในเรื่อง ซึ่งเป็นวิธีให้เด็กฟังเพื่อตรวจสอบถึงแม้ว่าสิ่งที่คาดคะเนจะถูกต้องหรือไม่ หากเด็กสามารถคาดคะเนได้ถูกต้องจะทำให้เขารู้สึกมีความเชื่อมั่นยิ่งขึ้น

2. การแสดงท่าทาง การเน้นเสียง เสียงสูงต่ำ และภาษากาย ได้แก่ การแสดงออกทางสีหน้า หรือท่าทางจะช่วยให้เด็กสามารถเข้าใจตัวละครในเรื่องว่ามีอารมณ์อะไร เช่น อารมณ์โกรธ มีความสุข หรือเศร้า

3. การเดาคำความหมายจากบริบท ถึงแม้ว่าเด็กยังไม่ทราบความหมายคำสำคัญในเรื่องก่อนที่เด็กจะได้รับฟังเรื่องที่เล่า เด็กควรได้รับการกระตุ้นให้รู้จักเดาคำความหมายคำจากภาพและความรู้ในเรื่องทั่วไป

นอกจากนี้ การรู้จักรูปแบบคำในเนื้อเรื่อง เช่น คำบอกลำดับเหตุการณ์ ก่อน หลัง หรือ แต่ และ ดังนั้น ซึ่งคำเหล่านี้ช่วยบอกเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปในเรื่อง ทำให้เด็กสามารถลำดับเรื่องเพื่อที่จะคาดคะเนเรื่องได้อย่างถูกต้อง

จากแนวคิดต่างๆ ที่ช่วยพัฒนาการฟังเพื่อความเข้าใจของเด็ก สามารถสรุปได้ว่า ครูควรใช้กลวิธี เพื่อให้เด็กสามารถคาดเดาคำความหมาย หรือคาดเดาเหตุการณ์ในสิ่งที่ฟังได้ เช่น การแสดงท่าทางประกอบ การใช้น้ำเสียง และการเดาคำความหมายจากบริบท ซึ่งวิธีการดังกล่าวสามารถช่วยกระตุ้นและสนับสนุน ให้เด็กสามารถเข้าใจในสิ่งที่ฟังได้มากยิ่งขึ้น

1.7 การวัดและประเมินผลความสามารถในการฟัง

1. การวัดความสามารถในการฟัง

การวัดและประเมินผลเป็นกระบวนการที่สามารถชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของคุณลักษณะ ที่ต้องการวัด การวัดผลมีเครื่องมือที่หลากหลาย ในระบบการศึกษานิยมใช้แบบทดสอบลักษณะต่างๆ เช่น แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ดังนี้

บาคแมน (Bachman. 1991: 671-704) กล่าวถึง ประเด็นที่ควรนำมาพิจารณาในการทดสอบ ความสามารถทางภาษาว่ามีวัตถุประสงค์สำคัญในการทดสอบ 2 ประการ

1. เพื่อนำผลของการทดสอบมาใช้อ้างอิงถึงความสามารถทางภาษาของผู้เข้ารับการทดสอบ
2. เพื่อคาดเดาถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อทำกิจกรรมต่างๆ ในอนาคตนอกสถานการณ์

ทดสอบ

ในการสร้างแบบทดสอบจึงควรสร้างแบบทดสอบที่สามารถดึงเอาความสามารถที่แท้จริงของผู้ทดสอบออกมาให้ได้มากที่สุด ดังที่ บาคแมน (Bachman. 1991: 671-704) กล่าวถึงแบบทดสอบที่ดีมีศักยภาพว่าต้องมีความสอดคล้อง 2 ประการ คือ

1. ความสอดคล้องระหว่าง ความสามารถทางภาษาที่แบบสอบวัดกับแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาในชีวิตจริง
2. ความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมในการทดสอบกับกิจกรรมในการใช้ภาษา ในสถานการณ์การใช้ภาษาเป้าหมาย

ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์ (2539-283) กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญในการกำหนดลักษณะข้อทดสอบทักษะการฟังไว้ดังนี้

1. รูปแบบ อาจจะใช้ประโยคที่เป็นประโยคคำถาม-คำตอบ หรือใช้บทสนทนา แล้วมีคำถามคำตอบ หรือบทพูดคนเดียวแล้วมีคำถามคำตอบเกี่ยวกับบทพูดนั้น
2. ประเภทของคำถาม อาจใช้คำถามในลักษณะ ต่อไปนี้
 - 2.1 คำถามข้อมูล ใคร อะไร เมื่อไร ทำไม อย่างไร ที่ไหน
 - 2.2 คำถามตอบรับหรือปฏิเสธ
 - 2.3 คำถามให้เลือกตอบ
3. ระดับความยากง่าย
 - 3.1 คำถามเรียงลำดับความยากง่าย จากง่าย ปานกลาง และยาก
 - 3.2 คำถามตรงไปตรงมา หรือคำถามประเภทตีความ
4. ข้อควรปฏิบัติ พอสรุปได้ดังนี้
 - 4.1 เว้นระยะให้ผู้สอบมีเวลาคิดและตอบทันเวลา
 - 4.2 ภาษาที่ใช้ควรเป็นภาษาพูดไม่ใช่ภาษาเขียน
 - 4.3 ให้บริบทเพียงพอสำหรับการตอบ
 - 4.4 เรียงลำดับข้อความตามที่ปรากฏในการฟัง
 - 4.5 เรียงคำถามทั่วไปไว้ท้ายสุด

เวียร์ (Weir. 1990: 10-14) ได้กล่าวถึง ข้อควรคำนึงในการทดสอบความสามารถทางภาษาไว้ว่า ผู้สร้างแบบสอบจะต้องระบุถึงทักษะ และกิจกรรมต่างๆที่มีความสำคัญต่อการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ควรมีการสร้างแบบสอบเฉพาะทางภาษามากขึ้น และบริบทในการสอบความสามารถทางภาษาก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่มีความสำคัญ เพราะภาษาจะไม่มี ความหมายเลยถ้าปราศจากบริบท ได้แก่ ตัวภาษา

ความสัมพันธ์ของข้อความ ตลอดจนองค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม เนื้อหาของแบบทดสอบจึงควรมีความหลากหลายและคล้ายคลึงกับการใช้ภาษาจริง ทั้งในด้านความยาว ประเภทรูปเรื่อง และรูปแบบในการสื่อสาร ซึ่งได้สรุปแนวทางในการสร้างข้อสอบทักษะการฟังไว้ 7 ประการ ดังนี้

1. ถามรายละเอียดของเรื่องที่ฟัง
2. ถามใจความสำคัญของเรื่องทั้งหมด
3. ถามเพิ่มเติมรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ได้ฟัง
4. สรุปอ้างอิงจากเรื่องที่ฟัง
5. ถามเกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึกของผู้พูด
6. ระบุชนิดของข้อความที่ฟัง
7. วิเคราะห์การกระทำที่เหมาะสมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ฟัง

ฮีตัน (Heaton. 1990: 37-54) ได้แบ่งการทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษออกเป็น 4 หมวดใหญ่ ดังนี้

1. ทดสอบความสามารถในการจำแนกหน่วยเสียง เป็นการทดสอบในระดับต้น ได้แก่ การทดสอบการเน้นหนักเสียงในคำ ความสามารถในการจำแนกเสียงในประโยค และทดสอบความสามารถในการจำแนกเสียงในบริบทภาษา

2. ทดสอบความสามารถในการออกเสียงเน้นหนักในคำ และระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค

3. ทดสอบความเข้าใจในการฟังบทสนทนาสั้นๆ หรือบรรยายสั้นๆ อาจเป็นการฟังแล้วเขียนตามคำบอก หรือฟัง โดยมีรูปภาพหรือแผนประกอบ เป็นการตรวจสอบความเข้าใจในการฟังระดับประโยค ทั้งที่เป็นข้อความและบทสนทนา อาจตั้งคำถามแบบถูกผิด

4. ทดสอบความเข้าใจในการฟังบทสนทนาและการบรรยายที่ยาวขึ้น เป็นการทดสอบความสามารถในการฟัง สำหรับผู้เรียนระดับกลาง และระดับสูง ครูอาจจะบันทึกจากวิทยุ หรือโทรทัศน์ เช่น รายการพยากรณ์อากาศ รายงานข่าว รายงานการแข่งขัน ถ้าไม่มีของจริงอาจเขียนรายงานต่างๆ ขึ้นมาเองแล้วปรับภาษาให้ง่ายขึ้นตามความเหมาะสมของระดับนักเรียน

ในทำนองเดียวกัน แมดเซน (Madsen. 1983: 127-143) ได้เสนอความคิดเกี่ยวกับรูปแบบของการทดสอบการฟังไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

1. แบบทดสอบที่มีการตอบสนองที่จำกัด (Limited response) ข้อทดสอบประเภทนี้เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับเริ่มต้น ซึ่งประกอบด้วย

1.1 การจำแนกเสียง (Native-language response) การให้นักเรียนได้ฝึกฟังแบบบันทึกเสียงของเจ้าของภาษาและภาษาอื่นๆ แล้วให้นักเรียนบอกความแตกต่าง ลักษณะข้อทดสอบเป็นแบบการเลือกคำตอบแบบถูก-ผิด (true/false) หรือใช่-ไม่ใช่ (Yes/no)

1.2 การใช้รูปภาพ (Picture cues) การให้นักเรียนฟังข้อความ บทสนทนา หรือเนื้อเรื่อง แล้วให้นักเรียนเลือกรูปภาพที่เหมาะสม นอกจากนี้ให้นักเรียนดูรูปภาพขณะฟังข้อความแล้วบอกว่าสิ่งที่ปรากฏอยู่ในภาพนั้นถูกหรือผิด

1.3 การใช้กิจกรรมเพื่อตอบสนองการปฏิบัติ (Task response) การปฏิบัติตามคำสั่ง การวาดภาพระบายสีจากข้อความที่ได้ฟัง การเขียนเส้นทางในแผนที่การเดินทาง การจับคู่ภาพ

2. การใช้คำถามแบบเลือกตอบ (Multiple-Choice appropriate response) เป็นข้อสอบเพื่อวัดความเข้าใจ เช่น ให้นักเรียนสรุปประเด็นที่สำคัญ

จากที่กล่าวมา จุดประสงค์สำคัญในการสอบเพื่อนำผลการสอบมาใช้อ้างอิงความสามารถทางภาษาของนักเรียน และเพื่อนำมาจัดกิจกรรมตามความแตกต่างของนักเรียน ข้อทดสอบมีหลากหลายรูปแบบ เช่น การมีบทฟังแล้วให้เลือกตอบคำถามหลายลักษณะ ได้แก่ เลือกตอบแบบถูก-ผิด แบบเลือกตอบ เติมคำ การฟังแล้วเขียนตอบสั้นๆ เป็นคำ วลี หรือข้อความสั้นๆ นอกจากนี้ ยังสามารถทดสอบโดยการให้แสดงกิริยาท่าทางจากการฟังคำสั่ง ทั้งนี้การเลือกแบบทดสอบแบบใดควรคำนึงถึงความสามารถของผู้เรียนเป็นสำคัญ

2. เกณฑ์การประเมินความสามารถในการฟัง

นักการศึกษาได้เสนอแนะการประเมินความสามารถในการฟังโดยแบ่งตามระดับความสามารถในการฟังไว้ ดังนี้

รอสต์ (Rost. 1994: 137-138) ได้แบ่งระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศโดยเน้นเรื่องความเข้าใจในการฟัง กลวิธีในการทำความเข้าใจ การตอบสนองอย่างเหมาะสม และการประยุกต์ใช้ออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ผู้ฟังมีความสามารถในการฟังเป็นอย่างดี คือ

1.1 สามารถเข้าใจการพูดทุกรูปแบบที่เจ้าของภาษาฟังจะเข้าใจ และสามารถเข้าใจความคิดที่เป็นนามธรรมได้

1.2 มีกลวิธีทำความเข้าใจกับสิ่งที่คลุมเครือ สามารถบอกกลวิธีของตนเองที่นำไปสู่การเข้าใจความหมายของภาษา และบอกส่วนที่ไม่ชัดเจนของผู้พูด

1.3 ตอบสนองทางภาษาอย่างเหมาะสม สามารถเข้าใจและตอบสนองทางการฟังอย่างเหมาะสมกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรม

1.4 มีความสามารถ และความพยายาม สามารถนำภาษาไปประยุกต์ใช้ในทุกสถานการณ์ที่เป็นภาษาอังกฤษได้

2. ผู้ฟังมีความสามารถในการฟังพอสมควร คือ

2.1 สามารถเข้าใจรูปแบบการพูดส่วนใหญ่ของเจ้าของภาษา เข้าใจความคิดที่เป็นนามธรรมบางอย่างได้ แต่มักต้องการให้พูดซ้ำ หรืออธิบายใหม่

2.2 พยายามหากวิธีเพื่อทำความเข้าใจกับสิ่งที่คลุมเครือ แต่มักไม่ประสบผลสำเร็จ สามารถบอกกลวิธีของตนเองที่นำไปสู่ความเข้าใจภาษา และบอกได้ว่าผู้พูดพูดสิ่งใดไม่ชัดเจน แต่ยังคงมีความสับสนในการทำความเข้าใจ

2.3 สามารถเข้าใจและตอบสนองทางการฟังในบริบททางสังคมและเป้าหมายทางวัฒนธรรมแต่บ่อยครั้ง ผู้เรียนตอบสนองทางการฟังอย่างไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม

2.4 สามารถมีความเข้าใจประเด็นสำคัญของเหตุการณ์ที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร และสามารถเข้าใจภาษาในสถานการณ์ที่กำหนดให้เท่านั้น

3. ผู้ฟังมีความสามารถในการฟังจำกัด คือ

3.1 เข้าใจรูปแบบการพูดของเจ้าของภาษาในขอบเขตจำกัด ไม่สามารถเข้าใจความคิดที่เป็นนามธรรม ต้องการให้พูดซ้ำ การอธิบายใหม่ หรือการให้ข้อมูลอื่นๆ

3.2 ไม่สามารถหากวิธีเพื่อทำความเข้าใจกับสิ่งที่คลุมเครือ ไม่สามารถบอกกลวิธีของตนเองที่นำไปสู่ความเข้าใจทางภาษา ไม่สามารถระบุส่วนที่ไม่ชัดเจนของผู้พูด และมีความสับสนในการทำความเข้าใจ

3.3 ไม่สามารถเข้าใจการสื่อสารเมื่อต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด การตอบสนองอยู่ในลักษณะจำกัด

3.4 ไม่มีความเข้าใจประเด็นสำคัญของเหตุการณ์ที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร และสามารถสื่อสารในสถานการณ์ที่กำหนดให้เท่านั้น

ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์ (2543: 7-9) ได้แบ่งระดับความสามารถในการฟังออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับเริ่มแรก ระดับกลาง และระดับสูง โดยอธิบายไว้ดังนี้

1. ระดับเริ่มต้น (Novice) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1.1 ระดับเริ่มต้น-ระดับต่ำ (Novice-low) เข้าใจเฉพาะคำโดดๆ ไม่สามารถเข้าใจคำพูดที่ต่อเนื่องหรือมีหลายคำได้

1.2 ระดับเริ่มต้น-ระดับกลาง (Novice-mid) สามารถเข้าใจคำพูดสั้นๆที่ต่อเนื่องและได้เรียนมาบ้าง โดยเฉพาะต้องมีบริบทช่วย และได้ยินคำพูดอย่างชัดเจน อาจเป็นประโยค หรือคำถาม คำสั่งที่ใช้บ่อยๆ ประโยคที่ใช้ในสถานการณ์แสดงมารยาทเบื้องต้น และเป็นเรื่องบางส่วนเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว มักจะใช้เวลาในการทำความเข้าใจ และต้องการให้พูดซ้ำหรือพูดซ้ำลง

1.3 ระดับเริ่มต้น-ระดับสูง (Novice-high) เหมือนระดับการแต่คุณภาพการฟังจะดีขึ้น อาจมีเรื่องการขอให้พูดซ้ำหรือพูดซ้ำลง หรือเรียนเรียงคำพูดใหม่เป็นบางครั้ง

2. ระดับกลาง (Intermediate) แบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

2.1 ระดับกลาง-ระดับต่ำ (Intermediate-low) เข้าใจระดับประโยคได้เฉพาะเรื่องในวงจำกัด ต้องมีบริบทช่วยด้วย อาจเป็นเรื่องข้อมูลและความต้องการส่วนบุคคล กฎระเบียบในสังคมและชีวิตประจำวัน เช่น การจัดหาอาหารรับประทาน และการรับฟังคำสั่ง หรือคำแนะนำ เป็นการฟังตัวต่อตัว เข้าใจไม่ได้ตลอด ต้องมีพูดซ้ำ หรือใช้คำใหม่ มักจะไม่เข้าใจความสำคัญและรายละเอียดเสมอ

2.2 ระดับกลาง-ระดับกลาง (Intermediate-mid) เหมือนระดับแรก แต่เนื้อหาที่มีความหลากหลายและซับซ้อนมากขึ้น เช่น ที่อยู่อาศัย การคมนาคมขนส่ง การจับจ่าย การซื้อของ รวมทั้งการฟังการสนทนาทางโทรศัพท์ คำประกาศ หรือรายงานสั้นๆจากสื่อต่างๆ และยังไม่เข้าใจไม่ได้ตลอดเช่นกัน

2.3 ระดับกลาง-ระดับสูง (Intermediate-high) เข้าใจความที่ต่อเนื่องยาวขึ้นแต่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในเวลาและสถานที่ที่ต่างกัน แต่จับใจความสำคัญและรายละเอียดทั้งหมดไม่ได้

3. ระดับก้าวหน้า (Advanced) แบ่งออกเป็น 2 ระดับ ดังนี้

3.1 ระดับความก้าวหน้า-ระดับต้น (Advanced) เข้าใจความสำคัญและรายละเอียดเกือบทั้งหมดของข้อความที่ต่อเนื่องในเรื่องที่หลากหลายนอกเหนือไปจากเรื่องรอบตัว อาจเป็นข้อความที่เป็นเรื่องเล่าหรือบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาและสถานที่ที่แตกต่างกันในรูปแบบต่างๆ เช่น การสัมภาษณ์ การบรรยายสั้นๆ ในเรื่องที่คุ้นเคยและรู้จัก ข่าว และรายงานข่าวซึ่งส่วนมากเป็นเรื่องของข้อเท็จจริงเป็นต้น อาจจะไม่เข้าใจตลอด เพราะไม่เข้าใจภาษาหรือเกิดจากเรื่องอื่น เช่น ไม่คุ้นเคยกับเนื้อหาของเรื่องที่ฟังหรือติดตามตั้งใจฟังไม่ได้ตลอด

3.2 ระดับความก้าวหน้า-ระดับเพิ่มขึ้น (Advanced-plus) เข้าใจความสำคัญได้ทั้งหมดในเกือบทุกสถานการณ์ที่ใช้ภาษาอังกฤษที่เป็นมาตรฐานเท่านั้น แต่ยังไม่สามารถฟังเข้าใจได้โดยตลอด โดยเฉพาะเมื่อคู่สนทนาใช้ภาษาอังกฤษที่ซับซ้อนและมีความหมายแฝงอยู่ อาจเข้าใจบ้างแต่ยังไม่สามารถเข้าใจได้ลึกซึ้งในเรื่องทางสังคม และวัฒนธรรม

4. ระดับสูง (Superior) แบ่งออกเป็น 2 ระดับ ดังนี้

4.1 ระดับสูง (Superior) เข้าใจความสำคัญได้หมดในทุกสถานการณ์ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษามาตรฐาน และในสถานการณ์วิชาชีพเฉพาะด้วย เช่น การฟังคำบรรยาย คำกล่าวสุนทรพจน์ และการรายงาน เป็นต้น นอกจากนี้ยังสามารถเข้าใจได้โดยตลอด ถึงแม้ว่าภาษาจะซับซ้อนและมีความหมายแฝงอยู่ อาจเป็นส่วนวน ภาษาท้องถิ่น หรือการใช้คำศัพท์เฉพาะ แทบจะไม่มีที่เข้าใจผิดเลยในเรื่องทางสังคมและวัฒนธรรม แต่ถ้าพูดเร็วมากและมีการใช้ภาษาถิ่นมาก หรือเกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่นมากก็อาจจะไม่เข้าใจได้

4.2 ระดับยอดเยี่ยม (Distinguished) เข้าใจตลอดในการพูดทุกสไตล์ และทุกรูปแบบของแต่ละคนหรือในสังคม วิชาชีพเฉพาะ เข้าใจได้ลึกซึ้งในเรื่องของสังคมและวัฒนธรรม อาจเป็นละคร บทภาพยนตร์ บทบรรณาธิการ การประชุมทางวิชาการ การอภิปรายทางวิชาการ การประกาศนโยบาย ให้สาธารณชนทราบ การอ่านวรรณกรรม เรื่องตลก การเล่นคำ และคำที่ที่ความหมายแฝงเกือบทั้งหมด แต่อาจมีปัญหาเรื่องภาษาท้องถิ่นและคำแสลง

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 130-133) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินทักษะการฟังไว้ว่าการทดสอบทักษะการฟังสามารถวัดได้ทั้งที่เป็นหน่วยความย่อย และความเข้าใจสารโดยรวมที่อาศัยโครงสร้างความรู้ของผู้เรียน เกณฑ์การประเมินผลควรเป็นไปตามรูปแบบการฟัง เช่น

1. การฟังแบบตัวต่อตัว ในการสนทนาควรใช้เกณฑ์ที่กำหนดความสามารถในการจับใจความ ข้อมูล การตีความ สังเกตเกี่ยวกับกิริยาอาการ สีหน้าท่าทางของผู้พูด วัตถุประสงค์ของการพูด สัมพันธภาพระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ลีลาภาษาที่ใช้

2. การฟังที่ไม่ใช่แบบตัวต่อตัว ที่เป็นการสื่อสารทางเดียว เช่น การฟังวิทยุ โทรทัศน์ การบรรยาย ควรเพิ่มเกณฑ์การกำหนดความสามารถในการระบุประเภทของเนื้อความของการพูดว่าเป็นโวหารชนิดใด หน้าที่ของภาษา ความสัมพันธ์ของเนื้อความตามประสบการณ์ของผู้พูดและผู้ฟังอย่างไร นอกจากนี้เกณฑ์การประเมินอาจเป็นไปตามเนื้อหาว่าเป็นภาษาอังกฤษทั่วไป หรือเป็นภาษาอังกฤษแบบเฉพาะกิจ

สรุปได้ว่าการประเมินความสามารถในการฟัง จำเป็นต้องอาศัยแบบทดสอบ วัด และประเมินด้านความเข้าใจประเด็นหลัก ความเข้าใจในรายละเอียดของสิ่งที่ฟัง การคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า การเดาความหมายจากบริบท ตลอดจนการระบุลำดับเหตุการณ์ของเรื่องที่ฟัง แบบทดสอบการฟังมีหลากหลายชนิด ผู้สอนจึงควรเลือกใช้ให้ตรงกับจุดมุ่งหมายการประเมิน มีการประเมินหลายด้านจากบุคคลหลายฝ่าย ทั้งครูผู้สอน ผู้สังเกตการณ์ และตัวผู้เรียนควรมีโอกาสได้ประเมินตนเองด้วยเช่นกัน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับคำควบกล้ำ

2.1 ความหมาย

พินิติพย์ ทวยเจริญ (2539:82) กล่าวว่า คำควบกล้ำหมายถึงพยัญชนะ 2 เสียง หรือมากกว่าอยู่เรียงกัน เมื่อออกเสียงจะไม่มีเสียงสระอื่นใดมาแทรกอยู่ระหว่างเสียงพยัญชนะนั้น เช่น /sm-/ ในคำ small

ประสงค์ ราชณสุข (2535: 58) ให้คำจำกัดความของคำว่าควบกล้ำว่าเป็นเสียงพยัญชนะสองเสียงที่ออกเสียงพร้อมกัน ประสมด้วยสระเสียงเดียวกัน และออกเสียงพยัญชนะสองเสียงนั้นพร้อมกัน

เทย์เลอร์ (Taylor. 1995) ได้กล่าวถึงลักษณะของคำควบกล้ำว่าเป็นการรวมกันของพยัญชนะตั้งแต่ 2 เสียงขึ้นไป ซึ่งเป็นคำจำกัดความเดียวกันกับ Universal Dictionary: 1998. ที่กล่าวว่า คำควบกล้ำหมายถึง Two or more successive consonants in a word; for example, /cl/ and /st/ in the word cluster.

2.2 เสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

1. เสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทย

เสียงควบกล้ำในภาษาไทยมีเสียงพยัญชนะเรียงกันได้เพียงสองเสียง และปรากฏในตำแหน่งต้นคำหรือพยัญชนะต้นเท่านั้น ไม่ปรากฏในตำแหน่งท้ายคำ หรือตำแหน่งตัวสะกด

ลักษณะของเสียงควบกล้ำที่เรียงกันในสองเสียงนั้น เสียงในตำแหน่งแรกจะเป็นพยัญชนะประเภทเสียงหยุดอโฆษะ คือ พ ป ท ต ค ข และ ก และเสียงในตำแหน่งที่สองได้แก่ ร ล และ ว

ในภาษาไทย เสียงพยัญชนะที่เกิดได้ตำแหน่งที่สองหรือตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำมี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ ร ล และ ว และเกิดได้เฉพาะตำแหน่งควบกล้ำต้นคำหรือพยางค์เท่านั้น ส่วนเสียงพยัญชนะที่เกิดในตำแหน่งที่หนึ่งมี 6 เสียง ได้แก่ พ ป ท ต ก ค ข รวม 9 หน่วยเสียง เรียงต่อกันได้ 11 แบบ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ปร	ในคำ	แปรง
ตร	ในคำ	ตรง
กร	ในคำ	กราบ
พร	ในคำ	พราง
คร	ในคำ	ครู
ปล	ในคำ	ปลา
พล	ในคำ	พลบ

กล	ในคำ	กลีบ
คล	ในคำ	คล้าย
กว	ในคำ	กว้าง
คว	ในคำ	ควาย

ตารางที่ 1 การเทียบสัญลักษณ์และตัวอย่างพยัญชนะควบกล้ำตำแหน่งต้นพยางค์ในภาษาไทย

ตัวอักษรภาษาไทย	สัญลักษณ์ทางภาษาของพยัญชนะควบกล้ำ	ตัวอย่างคำภาษาไทย
ปร	pr	ประเทศ
ปล	pl	ปลวก
ตร	tr	ตรวจ
กร	kr	กรง
กล	kl	กลาง
กว	kw	กว้าง
พร , ผร	p ^h r	พรม, ผรุสวาท
พล , ผล	p ^h l	พริก , ผลึก
คร, ขร	k ^h r	ครก , ขรุขระ
คล , ขล	k ^h l	คลอง , ขลุ่ย
คว, ขว	k ^h w	ควั่น , ขวาน

2. เสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาอังกฤษ

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2539: 82-111) ได้จำแนกประเภทของคำควบกล้ำไว้ 2 ลักษณะ คือ คำควบกล้ำที่เป็นพยัญชนะควบกล้ำต้นคำ (Initial Consonant Cluster) และพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำ (Final Consonant Cluster)

พยัญชนะควบกล้ำต้นคำ (Initial Consonant Cluster) พยัญชนะควบกล้ำต้นคำมี 2 เสียงหรือ 3 เสียง

1. พยัญชนะควบกล้ำต้นคำ 2 เสียง แบ่งออกเป็นกลุ่มต่างๆ ดังนี้

1.1 กลุ่มตามหลัง /s/ หมายถึงเริ่มต้นด้วยเสียง /s/ แล้วตามด้วยเสียงพยัญชนะอื่นๆ เช่น

/sp-/ เช่น spend, spite

/st-/ เช่น stay, steak

/sk-/ เช่น skill, sketch

1.2 กลุ่มที่ตามด้วยเสียง /l/ หมายถึงกลุ่มที่ตามด้วยพยัญชนะอื่นๆ แล้วตามด้วยเสียง /l/

/pl-/ เช่น plot, play

/kl-/ เช่น cloud, clay

/bl-/ เช่น black, blind

1.3 กลุ่มที่ตามด้วยเสียง /r/ หมายถึงเริ่มต้นด้วยพยัญชนะอื่นๆ แล้วตามด้วยเสียง /r/ เช่น

/pr-/ เช่น pray, prose

/tr-/ เช่น tram, true

/kr-/ เช่น crab, cramp

/br-/ เช่น brew, bridge

/dr-/ เช่น drag, drink

/fr-/ เช่น fry, frail

/ʃr-/ เช่น shrink, shriek

1.4 กลุ่มที่ตามด้วยเสียง /w/ หมายถึงเริ่มต้นด้วยพยัญชนะอื่นๆ แล้วตามด้วยเสียง /w/ เช่น

/tw-/ เช่น twin, twice

/kw-/ เช่น quite, quick

/dw-/ เช่น dwell, dwarf

/θw-/ เช่น thwart, thwack

/sw-/ เช่น swing, sway

1.5 กลุ่มที่ตามด้วยเสียง /j/ ที่ควบกล้ำในชุดนี้จะไม่ปรากฏในตัวสะกดของคำ และเสียงควบกล้ำนี้ มักจะได้ยินในสำเนียงอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ และมักจะเกิดกับคำที่ออกเสียงสระเป็นเสียง /u:/, /uə/ หรือ /u/ สำหรับเสียงพยัญชนะที่เกิดกับ /j/ มีเสียง /p t k b d m n l s h/ เช่น

/pj/ เช่น pew, pyre

/tj/ เช่น tulip, tureen

/kj/ เช่น cue, cube

/bj/ เช่น beauty, beautiful

/dj-/ เช่น dew, duty
 /mj-/ เช่น music, mute
 /nj-/ เช่น neutral, nude
 /lj-/ เช่น lute, lure
 /fj-/ เช่น few, fume
 /vj-/ เช่น view, revue
 /sj-/ เช่น /suit, suicide
 /hj-/ เช่น huge, hue

2. พยัญชนะควบกล้ำต้น 3 เสียง

พยัญชนะควบกล้ำต้น 3 เสียงในตำแหน่งต้นคำนั้นมีเพียงกลุ่มเดียวคือ กลุ่มที่ตามหลังเสียง /s/ ส่วนพยัญชนะอีก 2 เสียงที่ตามมาคล้ายกับการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ 2 เสียง เสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นคำ 3 เสียง มีดังต่อไปนี้

/spr-/ เช่น spring, spray
 /str-/ เช่น string, straw
 /skr-/ เช่น scrap, scratch
 /spl-/ เช่น splash, splay
 /skl-/ เช่น sclerosis
 /spj-/ เช่น spew, stew
 /skj-/ เช่น obscure, obscurity
 /skw-/ เช่น squab, squid

2.3 ความแตกต่างทางโครงสร้างพยางค์ของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

ความแตกต่างในเรื่องหน่วยเสียงพยัญชนะในตำแหน่งต่างๆของโครงสร้างพยางค์ คือ พยางค์ในภาษาไทยมีพยัญชนะต้นได้อย่างมากไม่เกิน 2 เสียง ส่วนพยัญชนะท้ายคำหรือใช้เป็นเสียงสะกดมีได้เพียง 1 เสียงหรือไม่มีก็ได้ เช่น คำว่า กาบ กา

ส่วนโครงสร้างพยางค์ในภาษาอังกฤษจะมีพยัญชนะต้นได้มากที่สุด 3 เสียง หรือไม่มีก็ได้ และมีพยัญชนะท้ายคำหรือเสียงสะกดได้มากที่สุด 4 เสียงหรือไม่มีก็ได้ เช่น คำว่า ask, screw ซึ่งสามารถสรุปความแตกต่างของหน่วยเสียงที่ปรากฏในโครงสร้างพยางค์ของทั้งสองภาษาได้ดังต่อไปนี้

ภาษาไทย: C(C)V(C)

ภาษาอังกฤษ: (C)(C)(C)V(C)(C)(C)(C)

พยัญชนะเสียงควบกล้ำในภาษาอังกฤษ มีจำนวนมากกว่าที่มีในภาษาไทยมาก ภาษาไทยมีเฉพาะพยัญชนะควบกล้ำ 2 เสียง ประเภททาบหน้าสระอยู่เพียง 14 ลักษณะ แต่ในภาษาอังกฤษมีเสียงควบกล้ำประเภททาบหน้า 2 เสียงและ 3 เสียง ประเภททาบหลัง 2 เสียง 3 เสียงและ 4 เสียง เสียงควบกล้ำในภาษาอังกฤษทุกประเภทไม่มีเสียงสระใดๆคั่นอยู่ระหว่างเสียงพยัญชนะเหล่านั้น จึงทำให้คนไทยออกเสียงควบกล้ำให้ถูกต้องได้ลำบากถ้าลักษณะเสียงควบกล้ำนั้นไม่มีในโครงสร้างเสียงภาษาไทย นักเรียนโดยมากจะใส่ /ə/ , /ɑ/ ระหว่างพยัญชนะนั้น เช่น school /sku/ ออกเสียงเป็น /səkul/ เป็นต้น (วิทยานาทอง. 2521)

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เสาวภาคย์ กัลยาณมิตร (2553: 63-98) ได้ศึกษาระดับความสำเร็จและรูปแบบของการรับรู้เสียงสระภาษาอังกฤษแบบอเมริกันของคนไทยที่ใช้ภาษาไทยกลาง โดยมีคำถามวิจัยคือ ความสำเร็จในการรับรู้เสียงสระโดยภาพรวมและการรับรู้เสียงสระแต่ละเสียงคิดเป็นร้อยละเท่าใด หากเกิดความผิดพลาดในการแยกแยะเสียงสระ จะได้ยินเป็นเสียงใดบ้างและในสัดส่วนร้อยละเท่าใด การรับรู้เสียงสระปรากฏเป็นรูปแบบหรือไม่และหากปรากฏ รูปแบบนั้นมีลักษณะอย่างไร เครื่องมือวิจัยคือแบบทดสอบการฟังซึ่งประกอบด้วยคำศัพท์ 98 คำ และโครงสร้างพยางค์ 3 ชนิด คือ พยางค์เปิด พยางค์ปิดที่มีพยัญชนะสะกดเป็นเสียงก้อง และพยางค์ปิดที่มีพยัญชนะสะกดเป็นเสียงไม่ก้อง เสียงสระที่ใช้ทดสอบมี 15 เสียง ได้แก่ i, I, eɪ, ε, æ, ʌ, u, ʊ, ɒ, ɔ, ɑ, aɪ, aʊ, ɔɪ, εə ผู้เข้าร่วมรับการทดสอบเป็นนิสิตระดับปริญญาตรีชาวไทยจำนวน 70 คน ผลของการวิจัยคือ ผู้เข้าร่วมการทดสอบยังไม่ประสบความสำเร็จในการรับรู้เสียงสระภาษาอังกฤษเท่าที่ควร โดยรับรู้ได้ถูกต้องเพียงร้อยละ 58.16 สระที่รับรู้ได้ถูกต้องมากที่สุดคือสระประสม /aʊ/ คิดเป็นร้อยละ 82.56 สระที่รับรู้ได้ถูกต้องน้อยที่สุดคือสระ /ɔ/ คิดเป็นร้อยละ 32.24 รูปแบบการรับรู้

ที่สำคัญคือ ผู้เข้าร่วมการทดสอบมีปัญหาในการแยกแยะคุณสมบัติของเสียงสระภาษาอังกฤษเรื่องการเกร็งหรือไม่เกร็งลิ้นและเรื่องระดับสูงต่ำ แต่สามารถแยกแยะคุณสมบัติเรื่องส่วนของลิ้น เรื่องการท่อนหรือไม่ท่อนปากได้ดี สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดความสับสนในการรับรู้เสียงสระคือกฎการเพิ่มความยาวเสียงสระในภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามไม่พบอิทธิพลของเสียงสระภาษาไทยในการรับรู้เสียงสระภาษาอังกฤษแบบอเมริกันของคนไทยในครั้งนี้

ปรีศนียา จารุสันต์ (2540) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้ และการแปลงเสียงหนักเบาในคำภาษาอังกฤษ 3 พยางค์ของนักศึกษาไทย โดยคัดเลือกคำภาษาอังกฤษที่มีโครงสร้างพยางค์แบบภาษาไทยจำนวน 30 โครงสร้าง โครงสร้างละ 2 คำ รวม 60 คำ นำไปทดสอบกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรังสิต รวม 80 คน ที่ผ่านการคัดเลือกด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์ภาษาอังกฤษและการทดสอบความสามารถในการฟัง โดยแบ่งเป็น 4 กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้คือ 1. กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษมากจำนวน 20 คน 2. กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษน้อย จำนวน 20 คน 3. กลุ่มที่มีความสามารถในการฟังดี จำนวน 20 คน และ 4. กลุ่มที่มีความสามารถในการฟังไม่ดี จำนวน 20 คน กลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่มนี้ ได้ทดสอบการรับรู้และการแปลงเสียงหนักเบา รวม 4 ขั้นตอน ตามลำดับ ดังนี้คือ ก. การแปลงเสียงหนักเบาครั้งที่ 1 ข. การรับรู้การแปลงเสียงหนักเบาที่แปลงโดยเจ้าของภาษา ค. การรับรู้การแปลงเสียงหนักเบาของตนเอง ง. การแปลงเสียงหนักเบาครั้งที่ 2 ผลการทดสอบพบว่าผลคะแนนของการทดสอบการรับรู้เสียงหนักเบา มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับผลคะแนนของการทดสอบการแปลงเสียงหนักเบาเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นในกลุ่มที่มีความสามารถในการฟังไม่ดี ซึ่งมีผลคะแนนของการรับรู้ต่ำที่สุด และผลคะแนนการแปลงเสียงหนักเบาครั้งที่ 2 ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ส่วนในกลุ่มอื่นๆพบว่า กลุ่มที่มีผลการทดสอบทั้ง 4 ขั้นตอนสูงสุด คือกลุ่มที่มีความสามารถในการฟังดี และรองลงมาคือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษมากและกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษน้อย ตามลำดับ ส่วนผลการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่า การแปลงเสียงหนักเบา มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการรับรู้การแปลงเสียงหนักเบาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.32 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษมากเป็นกลุ่มที่มีผลของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (r_{xy}) ระหว่างการแปลงเสียงหนักเบาครั้งที่ 1 กับการแปลงเสียงหนักเบาครั้งที่ 2 ($r_{xy} = 0.70$) และการรับรู้การแปลงเสียงหนักเบาที่แปลงโดยเจ้าของภาษากับการรับรู้การแปลงเสียงหนักเบาของตนเอง ($r_{xy} = 0.88$) สูงที่สุดมากกว่ากลุ่มอื่นๆรองลงมา คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษน้อย กลุ่มที่มีความสามารถในการฟังที่ดีและกลุ่มที่มีความสามารถในการฟังไม่ดี ตามลำดับ งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อการรับรู้และการแปลงเสียงหนักเบาในภาษา คือประสบการณ์ทางภาษาของผู้เรียนซึ่งเกิดขึ้นได้จากการสั่งสมเวลาในการใช้ภาษาหรือการสัมผัสกับภาษานั้น ตัวแปรนี้มีส่วนช่วยทำให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปด้วยดีและมีพัฒนาการ

อย่างสม่ำเสมอส่วนความสามารถในการฟังนั้นเป็นความสามารถเฉพาะตัวที่ต้องอาศัยการฝึกฝนและพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนมีความสามารถที่จะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียนให้เกิดขึ้นอย่างถาวร

สุพัตรา พันธิโสทธิ (2536) ได้ศึกษาความสามารถในการรับรู้เสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษของเด็กไทย โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาบทบาทของการเรียนภาษาอังกฤษและอายุของเด็ก ตลอดจนกระบวนการประมวลผลเสียงพูด ซึ่งมีอิทธิพลต่อการรับรู้เสียงของเด็ก การทดสอบการรับรู้เสียงครั้งนี้ทดสอบเด็กไทย 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่เรียนเฉพาะภาษาไทย จำนวน 24 คนและกลุ่มที่เรียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ 24 คน เด็กที่เข้ารับการทดสอบมี 2 กลุ่มอายุคือ 6 ปี และ 8 ปี และในแต่ละกลุ่มมีจำนวนเด็กหญิง และจำนวนเด็กชายเท่ากัน การทดสอบกระทำโดยให้เด็กฟังคู่เสียงภาษาอังกฤษ 6 คู่เสียง คือ คู่เสียง (f-s) ((...)-(...)) (f-(...)) (f-...) (s-(...)) และ (s-(...)) ผู้รับการทดสอบได้รับการทดสอบฟังเสียง 6 คู่เสียงใน 2 วิธีคือในระดับ 500 มิลลิวินาที ซึ่งผู้ฟังจะได้ยินเสียงที่ 2 ภายหลังเสียงที่ 1 ในเวลา 1500 มิลลิวินาที ผลคะแนนความสามารถในการรับรู้เสียงจะนำไปวิเคราะห์หาค่าความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance : ANOVA) ซึ่งได้ค่า $F(1,44) = 4.06$ ที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ความสามารถในการฟังคู่เสียงแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่สำคัญในการรับรู้เสียงเสียดแทรก ได้แก่ ลักษณะทางสัทศาสตร์ของเสียง และความแตกต่างของเสียงสองเสียงที่นำมาเปรียบเทียบกับในแต่ละคู่เสียง บทบาทของการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งส่งผลดีต่อการรับรู้เสียงนั้น พบแต่ในกลุ่มเด็กอายุ 8 ปีที่เรียนภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่ไม่พบในกลุ่มเด็กอายุ 6 ปีที่เรียนภาษาอังกฤษเหมือนกัน ในการรับรู้เสียงภาษาต่างประเทศของเด็กอายุ 6 ปี พบว่า เด็กมีความโน้มเอียงเข้าหาภาษาแม่ (Phonological Bias) ในการประมวลผลเสียงภาษาต่างประเทศ และผลการวิจัยพบว่าเด็กอายุ 6 ปี มีกระบวนการประมวลผลเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษในระดับสัทศาสตร์ดีกว่าในระดับสัทวิทยา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการสร้างชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้น ในภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1. การสร้างชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ 2. เพื่อทดลองใช้และศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นใน 3. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้น ในภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าและทำการวิจัย ซึ่งมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 95 คน โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นนักศึกษาที่เรียนรายวิชาสหศาสตร์สำหรับครู (EDEN104) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บทเรียนเรื่องคำควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนเรื่องคำควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ

1. บทเรียนเรื่องคำควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ

ในการสร้างบทเรียนเรื่องคำควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้สร้างบทเรียนขึ้นมาอย่างมีระบบ โดยมีกระบวนการดังนี้

1.1 ศึกษาเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับการรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษจากเอกสาร ตำรา บทความวิชาการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาประกอบการสร้างชุดกิจกรรมการสอน

1.2 ศึกษาวิธีการสร้างชุดกิจกรรมการสอนจากเอกสาร ตำรา บทความวิชาการและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างชุดกิจกรรมการสอน

1.3 กำหนดจุดประสงค์ของชุดกิจกรรมการสอน

1.4 กำหนดขอบเขตเนื้อหา และโครงสร้างของชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำ พยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษโดยมีเนื้อหาดังต่อไปนี้

รายการที่ 1 พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง

- 1) กลุ่มตามหลังเสียง /s/
- 2) กลุ่มตามหลังเสียง /l/
- 3) กลุ่มตามหลังเสียง /r/
- 4) กลุ่มตามหลังเสียง /w/
- 5) กลุ่มตามหลังเสียง /j/

รายการที่ 2 พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง

- 1) เสียง /spr-/
- 2) เสียง /str-/
- 3) เสียง /skr-/
- 4) เสียง /spl-/
- 5) เสียง /skl-/
- 6) เสียง /spj-/
- 7) เสียง /stj-/
- 8) เสียง /skj-/
- 9) เสียง /skw-/

1.5 นำขอบเขตเนื้อหา และโครงสร้างของชุดกิจกรรมการสอน มาออกแบบเป็นชุดกิจกรรม การสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ

1.6 เขียนแผนการสอน ซึ่งประกอบด้วย

1) กำหนดชื่อทั้ง 2 รายการ คือ รายการที่ 1 พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง และรายการที่ 2 พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง

2) กำหนดรูปแบบรายการบทเรียนเรื่องคำควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยได้ออกแบบบทเรียนเป็นเอกสารประกอบการสอน

3) กำหนดเวลาที่ใช้ รายการที่ 1 พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง ใช้เวลาในการจัดการเรียนการสอนทั้งหมด 3 คาบ (9 ชั่วโมง) และรายการที่ 2 พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง ใช้เวลาในการจัดการเรียนการสอนทั้งหมด 1 คาบ (3 ชั่วโมง)

4) กำหนดแนวคิด เป็นการเขียนสาระสำคัญในเนื้อหาแต่ละรายการที่จัดการเรียนการสอน

5) กำหนดกิจกรรม โดยกำหนดให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน

1.7 ผู้วิจัยทำชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ ฉบับร่าง เพื่อนำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจ และนำไปหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมต่อไป โดยผู้วิจัยได้กำหนดคุณลักษณะของผู้เชี่ยวชาญไว้ดังนี้

1) เป็นอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก สาขาการวิจัยทางการศึกษา จำนวน 1 ท่าน

2) เป็นอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก สาขาการวัดและการประเมินผล จำนวน 1 ท่าน

3) เป็นอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ท่าน

1.8 ผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมการสอนที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อหาความตรงเชิงเนื้อหา โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา และควรมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ ตั้งแต่ 0.70-1.00

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบที่ให้กลุ่มตัวอย่างฟังและเขียนตอบ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างด้วยการศึกษารายละเอียดการออกแบบแบบทดสอบ ซึ่งเนื้อหาที่ใช้ในการสร้างแบบทดสอบ มีดังต่อไปนี้

รายการที่ 1 พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง

- 1) กลุ่มตามหลังเสียง /s/
- 2) กลุ่มตามด้วยเสียง /l/
- 3) กลุ่มตามด้วยเสียง /r/
- 4) กลุ่มตามด้วยเสียง /w/

5) กลุ่มตามด้วยเสียง /j/

รายการที่ 2 พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง

1) เสียง /spr-/

2) เสียง /str-/

3) เสียง /skr-/

4) เสียง /spl-/

5) เสียง /skl-/

6) เสียง /spj-/

7) เสียง /stj-/

8) เสียง /skj-/

9) เสียง /skw-/

จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น จำนวน 30 ข้อ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อหาความตรงเชิงเนื้อหา โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา และควรมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ ตั้งแต่ 0.70-1.00

3. แบบวัดความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการเรียนเรื่องคำควบกล้ำพยัญชนะต้น ในภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการเรียนบทเรียนเรื่องคำควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ ตามขั้นตอนดังนี้

1) ศึกษาเอกสารและวิธีการในการสร้างแบบสอบถาม

2) ร่างคำถามตามกรอบแนวคิดของบทเรียนเรื่องคำควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ข้อ

3) กำหนดค่าคะแนนแบบสอบถามเป็นแบบ Rating Scale จำนวน 10 ข้อ ซึ่งกำหนดระดับคะแนนไว้ 5 ระดับ ดังนี้

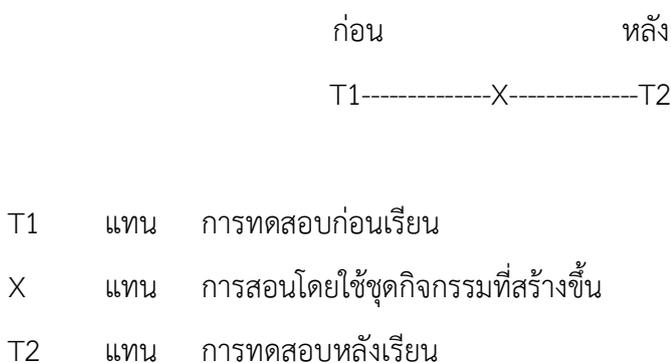
มากที่สุด	เท่ากับ 5 คะแนน	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
มาก	เท่ากับ 4 คะแนน	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
ปานกลาง	เท่ากับ 3 คะแนน	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
น้อย	เท่ากับ 2 คะแนน	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
น้อยที่สุด	เท่ากับ 1 คะแนน	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

- 4) ตรวจสอบผลการทดสอบ นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติ
- 5) ดำเนินการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 6) ทำการวัดความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่ได้เรียนโดยใช้บทเรียนเรื่องคำควบกล้ำพยัญชนะต้น

ในภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามรูปแบบการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experiment) แบบ One - group Pretest - Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538: 249) มีลักษณะการทดลอง ดังนี้

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับบทเรียนเรื่องคำควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบวัดความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการเรียนเรื่องคำควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ ดังนี้

1) วิเคราะห์ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับบทเรียนเรื่องคำควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ

1.1) นำบทเรียนเรื่องคำควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ความเหมาะสมด้านเนื้อหา และนำเสนอในรูปแบบของตาราง สรุป และบรรยายโดยคำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2535) ดังนี้

+1	แทน	มีความเห็นด้วยว่าสอดคล้องสัมพันธ์กัน
0	แทน	ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องสัมพันธ์กัน
-1	แทน	มีความเห็นด้วยว่าไม่สอดคล้องสัมพันธ์กัน

จากนั้นใช้วิธีคำนวณหาค่า IOC โดยใช้สูตรการคำนวณ ดังนี้

$$\Sigma R$$

$$IOC = \frac{\quad}{N}$$

เมื่อ IOC แทนดัชนีความสอดคล้องของความคิดเห็น
 $\sum R$ แทนผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทนจำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2) วิเคราะห์ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ความเหมาะสมด้านเนื้อหา และนำเสนอในรูปแบบของตาราง สรุป และบรรยาย โดยคำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2535) ดังนี้

+1	แทน	มีความเห็นด้วยว่าสอดคล้องสัมพันธ์กัน
0	แทน	ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องสัมพันธ์กัน
-1	แทน	มีความเห็นด้วยว่าไม่สอดคล้องสัมพันธ์กัน

จากนั้นใช้วิธีคำนวณหาค่า IOC โดยใช้สูตรการคำนวณ ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทนดัชนีความสอดคล้องของความคิดเห็น
 $\sum R$ แทนผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทนจำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3) วิเคราะห์ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับแบบวัดความพึงพอใจบทเรียน เรื่องคำควบล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ

3.1) นำแบบวัดความพึงพอใจบทเรียน เรื่องคำควบล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ความเหมาะสมด้านเนื้อหา และนำเสนอในรูปแบบของตาราง สรุป และบรรยาย โดยคำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2535) ดังนี้

+1	แทน	มีความเห็นด้วยว่าสอดคล้องสัมพันธ์กัน
----	-----	--------------------------------------

- 0 แทน ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องสัมพันธ์กัน
- 1 แทน มีความเห็นด้วยว่าไม่สอดคล้องสัมพันธ์กัน

จากนั้นใช้วิธีคำนวณหาค่า IOC โดยใช้สูตรการคำนวณ ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

- เมื่อ IOC แทนดัชนีความสอดคล้องของความคิดเห็น
- $\sum R$ แทนผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
- N แทนจำนวนผู้เชี่ยวชาญ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ดังที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 1 ว่า การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาระดับการรับรู้เสียงพญูชนะต้นควบกล้าในภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 95 คน ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย เรื่อง การสร้างชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้าพญูชนะต้นในภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิจัยจากการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมของชุดกิจกรรมการสอน แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดความพึงพอใจของบทเรียน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้าพญูชนะต้นในภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การทำแบบทดสอบก่อนเรียน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การทำแบบทดสอบหลังเรียน

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์การทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจมีต่อบทเรียน

โดยแสดงข้อมูลตามตาราง ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมของชุดกิจกรรมการสอน แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดความพึงพอใจของบทเรียน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้าพญูชนะต้นในภาษาอังกฤษ

1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมของชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้าพญูชนะต้นในภาษาอังกฤษ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) 0.802 ซึ่งมีระดับความเหมาะสมมากที่สุด เมื่อนำไปเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ที่มีค่าตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป แสดงให้เห็นว่าชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้าพญูชนะต้นในภาษาอังกฤษนี้ มีค่าดัชนีความสอดคล้องสูงกว่าเกณฑ์ที่ยอมรับได้

1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบทเรียน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้าพญูชนะต้นในภาษาอังกฤษ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) 0.967 ซึ่งมีระดับความเหมาะสมมากที่สุด เมื่อนำไปเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ที่มีค่าตั้งแต่

3.50 ขึ้นไป แสดงให้เห็นว่าแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบทเรียน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำ พยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษนี้ มีค่าดัชนีความสอดคล้องสูงกว่าเกณฑ์ที่ยอมรับได้

1.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมของแบบวัดความพึงพอใจของบทเรียน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ (IOC) 0.934 ซึ่งมีระดับความเหมาะสมมากที่สุด เมื่อนำไปเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ที่มีค่าตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป แสดงให้เห็นว่าแบบวัดความพึงพอใจของบทเรียน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษนี้ มีค่าดัชนีความสอดคล้องสูงกว่าเกณฑ์ที่ยอมรับได้

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การทำแบบทดสอบก่อนเรียน

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์การทำแบบทดสอบก่อนเรียน

ข้อที่	เนื้อหา	จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง	คิดเป็นร้อยละ	จำนวนผู้ที่ไม่สามารถฟังได้ถูกต้อง	คิดเป็นร้อยละ
1	/bj-/	47	49.47	48	50.53
2	/str-/	51	53.68	44	46.32
3	/stj-/	47	49.47	48	50.53
4	/bl-/	64	67.37	31	32.63
5	/dr-/	64	67.37	31	32.63
6	/jr-/	46	48.42	49	51.58
7	/nj-/	42	44.21	53	55.79
8	/st-/	51	53.68	44	46.32
9	/dw-/	61	64.21	34	35.79
10	/spl-/	46	48.42	49	51.58
11	/kr-/	70	73.68	25	26.32
12	/sp-/	57	60.00	38	40.00
13	/pj-/	44	46.32	51	53.68
14	/θw-/	53	55.79	42	44.21
15	/sf-/	49	51.59	46	48.21
16	/hj-/	43	45.26	52	54.74

17	/sl-/	63	66.32	32	33.68
18	/vj-/	41	43.16	54	56.84
19	/spj-/	44	46.32	51	53.68
20	/skl-/	48	50.53	47	49.47
21	/lj-/	45	47.39	50	52.63

ข้อที่	เนื้อหา	จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง	คิดเป็นร้อยละ	จำนวนผู้ที่ไม่สามารถฟังได้ถูกต้อง	คิดเป็นร้อยละ
22	/kl-/	70	73.68	25	26.32
23	/gl-/	69	72.63	26	27.39
24	/mj-/	44	46.32	51	53.68
25	/sw-/	57	60.00	38	40.00
26	/fl-/	67	70.57	28	29.43
27	/tj-/	46	48.42	49	51.58
28	/tr-/	63	66.32	32	33.68
29	/sn-/	63	66.32	32	33.68
30	/θr-/	42	44.21	53	55.79

จากตารางที่ 2 สามารถวิเคราะห์รายละเอียดผลของการฟังเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง และ 3 เสียง ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียงลำดับจากเสียงที่สามารถฟังได้ถูกต้องที่สุดไปยังเสียงที่สามารถฟังได้ถูกต้องน้อยที่สุด ดังนี้

- 1) เสียง /kr-/ /kl-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 70 คน คิดเป็นร้อยละ 73.62
- 2) เสียง /gl-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 69 คน คิดเป็นร้อยละ 72.63
- 3) เสียง /fl-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 67 คน คิดเป็นร้อยละ 70.57
- 4) เสียง /bl-/ /dr-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 64 คน คิดเป็นร้อยละ 67.37
- 5) เสียง /sl-/ /tr-/ /sn-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 63 คน คิดเป็นร้อยละ 66.32
- 6) เสียง /dw-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 61 คน คิดเป็นร้อยละ 64.21
- 7) เสียง /sp-/ /sw-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 57 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00
- 8) เสียง /θw-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 53 คน คิดเป็นร้อยละ 55.79
- 9) เสียง /str-/ /st-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 51 คน คิดเป็นร้อยละ 53.68
- 10) เสียง /sf-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 49 คน คิดเป็นร้อยละ 51.59

- 11) เสียง /skl-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 48 คน คิดเป็นร้อยละ 50.53
 - 12) เสียง /bj-/ /stj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 47 คน คิดเป็นร้อยละ 49.47
 - 13) เสียง /jr-/ /spl-/ /tj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 46 คน คิดเป็นร้อยละ 48.42
 - 14) เสียง /lj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 45 คน คิดเป็นร้อยละ 47.39
 - 15) เสียง /pj-/ /spj-/ /mj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 44 คน คิดเป็นร้อยละ 46.32
 - 16) เสียง /hj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 43 คน คิดเป็นร้อยละ 45.26
 - 17) เสียง /nj-/ /θr-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 42 คน คิดเป็นร้อยละ 44.21
 - 18) เสียง /vj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 41 คน คิดเป็นร้อยละ 43.16
- โดยร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่สามารถทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ถูกต้อง คือ 53.26

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การทำแบบทดสอบหลังเรียน

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์การทำแบบทดสอบหลังเรียน เสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
กลุ่มตามหลังเสียง /s/ และ กลุ่มตามด้วยเสียง /l/

ข้อ	เสียง	จำนวนผู้ที่สามารถฟัง ได้ถูกต้อง	คิดเป็น ร้อยละ	จำนวนผู้ที่ไม่สามารถฟัง ได้ถูกต้อง	คิดเป็น ร้อยละ
1	/sp-/	82	86.31	13	13.69
2	/pl-/	87	91.57	8	8.43
3	/st-/	86	90.52	9	9.48
4	/kl-/	84	88.42	11	11.58
5	/sk-/	85	89.47	10	10.53
6	/bl-/	86	90.52	9	9.48
7	/sm-/	86	90.52	9	9.48
8	/gl-/	87	91.57	8	8.43
9	/sn-/	84	88.42	11	11.58
10	/fl-/	85	89.47	10	10.53
11	/sw-/	81	85.26	14	14.74
12	/sl-/	90	94.73	5	5.27
13	/sf-/	83	87.36	12	12.64

14	/sj-/	85	89.47	10	10.53
----	-------	----	-------	----	-------

จากตารางที่ 3 สามารถวิเคราะห์รายละเอียดผลของการฟังเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ กลุ่มตามหลังเสียง /s/ และ กลุ่มตามด้วยเสียง /l/ ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียงลำดับจากเสียงที่สามารถฟัง ได้ถูกต้องที่สุดไปยังเสียงที่สามารถฟังได้ถูกต้องน้อยที่สุด ดังนี้

- 1) เสียง /sl-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 90 คน คิดเป็นร้อยละ 94.73
- 2) เสียง /pl-/ /gl-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 87 คน คิดเป็นร้อยละ 91.57
- 3) เสียง /st-/ /sm-/ /bl-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 86 คน คิดเป็นร้อยละ 90.52
- 4) เสียง /sk-/ /fl-/ /sj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 85 คน คิดเป็นร้อยละ 89.47
- 5) เสียง /kl-/ /sn-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 84 คน คิดเป็นร้อยละ 88.42
- 6) เสียง /sf-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 83 คน คิดเป็นร้อยละ 87.36
- 7) เสียง /sp-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 82 คน คิดเป็นร้อยละ 86.31
- 8) เสียง /sw-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 81 คน คิดเป็นร้อยละ 85.26

โดยร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่สามารถทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ถูกต้อง คือ 89.54

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์การทำแบบทดสอบหลังเรียน พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง กลุ่มตามหลังเสียง /r/ และ กลุ่มตามด้วยเสียง /w/

ข้อ	เสียง	จำนวนผู้ที่สามารถฟัง ได้ถูกต้อง	คิดเป็น ร้อยละ	จำนวนผู้ที่ไม่สามารถฟัง ได้ถูกต้อง	คิดเป็น ร้อยละ
1	/tw-/	89	93.68	6	6.32
2	/pr-/	86	90.52	9	9.48
3	/tr-/	91	95.78	4	4.22
4	/kw-/	87	91.57	8	8.43
5	/kr-/	89	93.68	6	6.32
6	/br-/	87	91.57	8	8.43
7	/dw-/	86	90.52	9	9.48
8	/dr-/	89	93.68	6	6.32
9	/gr-/	85	89.47	10	10.53

10	/θw-/	85	89.47	10	10.53
11	/fr-/	88	92.52	7	7.48
12	/θr-/	84	88.42	11	10.58
13	/sw-/	89	93.68	6	6.32
14	/jr-/	83	87.36	12	12.64

จากตารางที่ 4 สามารถวิเคราะห์รายละเอียดผลของการฟังเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ กลุ่มตามด้วยเสียง /r/ และ กลุ่มตามด้วยเสียง /w/ ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียงลำดับจากเสียงที่สามารถฟังได้ ถูกต้องที่สุดไปยังเสียงที่สามารถฟังได้ถูกต้องน้อยที่สุด ดังนี้

- 1) เสียง /tr-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 91 คน คิดเป็นร้อยละ 95.78
- 2) เสียง /tw-/ /kr-/ /dr-/ /sw-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 89 คน คิดเป็นร้อยละ 93.68
- 3) เสียง /fr-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 88 คน คิดเป็นร้อยละ 92.52
- 4) เสียง /kw-/ /br-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 87 คน คิดเป็นร้อยละ 91.57
- 5) เสียง /pr-/ /dw-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 86 คน คิดเป็นร้อยละ 90.52
- 6) เสียง /gr-/ /θw-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 85 คน คิดเป็นร้อยละ 89.47
- 7) เสียง /θr-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 84 คน คิดเป็นร้อยละ 88.42
- 8) เสียง /jr-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 83 คน คิดเป็นร้อยละ 87.36

โดยร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่สามารถทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ถูกต้อง คือ **91.57**

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์การทำแบบทดสอบหลังเรียน พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง

กลุ่มตามด้วยเสียง /j/

ข้อ	เสียง	จำนวนผู้ที่สามารถฟัง ได้ถูกต้อง	คิดเป็น ร้อยละ	จำนวนผู้ที่ไม่สามารถฟัง ได้ถูกต้อง	คิดเป็น ร้อยละ
1	/kj-/	84	88.42	11	11.58
2	/dj-/	85	89.47	10	10.53
3	/pj-/	79	83.15	16	16.85
4	/nj-/	80	84.21	15	15.79
5	/fj-/	83	87.36	12	12.64
6	/sj-/	82	86.31	13	13.69
7	/lj-/	79	83.15	16	16.85

8	/hj-/	79	83.15	16	16.85
9	/tj-/	81	85.26	14	14.74
10	/mj-/	83	87.36	12	12.65
11	/vj-/	84	88.42	11	11.58
12	/bj-/	82	86.31	13	13.69

จากตารางที่ 5 สามารถวิเคราะห์รายละเอียดผลของการฟังเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ กลุ่มตามด้วยเสียง /r/ และ กลุ่มตามด้วยเสียง /w/ ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียงลำดับจากเสียงที่สามารถฟังได้ ถูกต้องที่สุดไปยังเสียงที่สามารถฟังได้ถูกต้องน้อยที่สุด ดังนี้

- 1) เสียง /dj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 85 คน คิดเป็นร้อยละ 89.47
- 2) เสียง /kj-/ /vj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 84 คน คิดเป็นร้อยละ 88.42
- 3) เสียง /fj-/ /mj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 83 คน คิดเป็นร้อยละ 87.36
- 4) เสียง /sj-/ /bj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 82 คน คิดเป็นร้อยละ 86.31
- 5) เสียง /tj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 81 คน คิดเป็นร้อยละ 85.26
- 6) เสียง /nj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 80 คน คิดเป็นร้อยละ 84.21
- 7) เสียง /pj-/ /lj-/ /hj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 79 คน คิดเป็นร้อยละ 83.15

โดยร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่สามารถทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ถูกต้อง คือ 86.05

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์การทำแบบทดสอบหลังเรียน พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง

ข้อ	เสียง	จำนวนผู้ที่สามารถฟัง ได้ถูกต้อง	คิดเป็นร้อย ละ	จำนวนผู้ที่ไม่สามารถฟัง ได้ถูกต้อง	คิดเป็นร้อย ละ
1	/spl-/	86	90.52	9	9.48
2	/skr-/	87	91.57	8	8.43
3	/spj-/	84	88.42	11	11.58
4	/skj-/	88	92.63	7	7.37
5	/str-/	89	93.68	6	6.32
6	/stj-/	83	87.36	12	12.64
7	/skw-/	84	88.42	11	11.58
8	/skl-/	88	92.63	7	7.37

9	/spr-/	90	94.73	5	52.64
---	--------	----	-------	---	-------

จากตารางที่ 6 สามารถวิเคราะห์รายละเอียดผลของการฟังเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียงลำดับจากเสียงที่สามารถฟังได้ถูกต้องที่สุดไปยังเสียงที่สามารถฟังได้ถูกต้อง น้อยที่สุด ดังนี้

- 1) เสียง /spr-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 90 คน คิดเป็นร้อยละ 94.73
- 2) เสียง /str-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 89 คน คิดเป็นร้อยละ 93.68
- 3) เสียง /skl-/ /skj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 88 คน คิดเป็นร้อยละ 92.63
- 4) เสียง /skr-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 87 คน คิดเป็นร้อยละ 91.57
- 5) เสียง /spl-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 86 คน คิดเป็นร้อยละ 90.52
- 6) เสียง /spj-/ /skw-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 84 คน คิดเป็นร้อยละ 88.42
- 7) เสียง /stj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 83 คน คิดเป็นร้อยละ 87.36

โดยร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่สามารถทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ถูกต้อง คือ **91.11**

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์การทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์การทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่	เนื้อหา	จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง	คิดเป็นร้อยละ	จำนวนผู้ที่ไม่สามารถฟังได้ถูกต้อง	คิดเป็นร้อยละ
1	/bj-/	85	89.47	10	10.53
2	/str-/	90	94.74	5	5.26
3	/stj-/	82	86.32	13	13.68
4	/bl-/	91	95.79	4	4.21
5	/dr-/	89	93.68	6	6.32
6	/jr-/	87	91.58	8	8.42
7	/nj-/	84	88.42	11	11.58
8	/st-/	92	96.84	3	3.16

9	/dw-/	86	90.57	9	9.43
10	/spl-/	84	88.42	11	11.58
11	/kr-/	88	92.63	7	7.37
12	/sp-/	91	95.79	4	4.21
13	/pj-/	86	90.57	9	9.43
14	/θw-/	83	87.34	12	12.66
15	/sf-/	81	85.26	14	14.74
16	/hj-/	84	88.42	11	11.58
17	/sl-/	90	94.74	5	5.26
18	/vj-/	85	89.47	10	10.53
19	/spj-/	86	90.57	9	9.43
20	/skl-/	89	93.68	6	6.32
21	/lj-/	87	91.58	8	8.42
22	/kl-/	92	96.84	3	3.16
23	/gl-/	91	95.79	4	4.21
24	/mj-/	87	91.58	8	8.42
25	/sw-/	91	95.79	4	4.21

ข้อที่	เนื้อหา	จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง	คิดเป็นร้อยละ	จำนวนผู้ที่ไม่สามารถฟังได้ถูกต้อง	คิดเป็นร้อยละ
26	/fl-/	90	94.74	5	5.26
27	/tj-/	88	92.63	7	7.37
28	/tr-/	91	95.79	4	4.21
29	/sn-/	89	93.68	6	6.32
30	/θr-/	85	89.47	10	10.53

จากตารางที่ 4 สามารถวิเคราะห์รายละเอียดผลของการฟังเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง และ 3 เสียง ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียงลำดับจากเสียงที่สามารถฟังได้ถูกต้องที่สุดไปยังเสียงที่สามารถฟังได้ถูกต้องน้อยที่สุด ดังนี้

- 1) เสียง /st-/ /kl-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 92 คน คิดเป็นร้อยละ 96.84

- 2) เสียง /bl-/ /sp-/ /gl-/ /sw-/ /tr-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 91 คน คิดเป็นร้อยละ 95.79
- 3) เสียง /str-/ /sl-/ /fl-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 90 คน คิดเป็นร้อยละ 94.74
- 4) เสียง /dr-/ /skl-/ /sn-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 89 คน คิดเป็นร้อยละ 93.68
- 5) เสียง /kr-/ /tj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 88 คน คิดเป็นร้อยละ 92.63
- 6) เสียง /jr-/ /lj-/ /mj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 87 คน คิดเป็นร้อยละ 91.58
- 7) เสียง /dw-/ /pj-/ /spj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 86 คน คิดเป็นร้อยละ 90.57
- 8) เสียง /bj-/ /vj-/ /θr-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 85 คน คิดเป็นร้อยละ 89.47
- 9) เสียง /nj-/ /spl-/ /hj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 84 คน คิดเป็นร้อยละ 88.42
- 10) เสียง /θw-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 83 คน คิดเป็นร้อยละ 87.34
- 11) เสียง /stj-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 82 คน คิดเป็นร้อยละ 86.32
- 12) เสียง /sf-/ จำนวนผู้ที่สามารถฟังได้ถูกต้อง 81 คน คิดเป็นร้อยละ 85.26
- โดยร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่สามารถทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ถูกต้อง คือ 92.07

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจมีต่อบทเรียน

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจที่มีต่อบทเรียนเรื่องคำควบกล้ำพยัญชนะต้น ในภาษาอังกฤษ

รายการที่ประเมิน	ระดับคุณภาพ		แปลความหมาย
	X	SD	แปลผล
1. บทเรียนสามารถเข้าใจได้ง่าย	4.45	0.48	มากที่สุด

2. บทเรียนมีความเหมาะสม ไม่มากหรือน้อยจนเกินไป	4.50	0.71	มากที่สุด
3. บทเรียนมีความสัมพันธ์กับรายวิชาที่เรียน	4.70	0.59	มากที่สุด
4. บทเรียนช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเรื่องพยัญชนะต้นควบกล้ำในภาษาอังกฤษได้มากยิ่งขึ้น	4.60	0.65	มากที่สุด
5. นักศึกษาสามารถนำความรู้จากบทเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.45	0.59	มากที่สุด
6. แบบฝึกหัดที่ใช้มีความเหมาะสม	4.60	0.57	มากที่สุด
7. กิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนมีความน่าสนใจ	4.70	0.30	มากที่สุด
8. กิจกรรมที่ใช้ช่วยกระตุ้นให้นักศึกษาสามารถเข้าใจบทเรียนได้มากยิ่งขึ้น	4.45	0.47	มากที่สุด
9. แบบทดสอบมีความเหมาะสม	4.60	0.55	มากที่สุด
10. นักศึกษามีความพึงพอใจกับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ	4.70	0.65	มากที่สุด
รวม	4.58	0.56	มากที่สุด

จากตารางที่ 8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษในภาพรวมอยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.45 - 4.70 รายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 3) บทเรียนมีความสัมพันธ์กับรายวิชาที่เรียน 7) กิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนมีความน่าสนใจ และ 10) นักศึกษามีความพึงพอใจกับการจัดการเรียนการสอน โดยใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ รายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ 1) บทเรียนสามารถเข้าใจได้ง่าย 5) นักศึกษาสามารถนำความรู้จากบทเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ และ 8) กิจกรรมที่ใช้ช่วยกระตุ้นให้นักศึกษาสามารถเข้าใจบทเรียนได้มากยิ่งขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้น ในภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีการสรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์การวิจัย

1.1 เพื่อสร้างชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 85/85

1.2 เพื่อทดลองใช้ และศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ

1.3 เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ

2. สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ประกอบด้วย บทเรียนเรื่องคำควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการเรียน เรื่อง คำควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ

4. การดำเนินการทดลอง

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูลด้วยตนเองที่คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โดยมีวิธีการดังนี้

4.1 เลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 95 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง โดยกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่เรียนรายวิชาสหศาสตร์สำหรับครู (EDEN104) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555

4.2 ทำการทดสอบก่อนเรียน

4.3 จัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้น
ในภาษาอังกฤษ

4.4 ทำการทดสอบหลังเรียน

4.5 ตรวจสอบผลการทำแบบทดสอบ นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนและหลังเรียน

4.6 ทำการวัดความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการสร้างชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษพบว่า ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน มีความเห็นว่าชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ โดยภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด คือ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.80-1.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ถูกสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีประสิทธิภาพ 89.38/92.07 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 85/85

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ หลังการใช้ชุดกิจกรรม โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 4.58 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.56

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการสร้างชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษพบว่า ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน มีความเห็นว่าชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ โดยภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด คือ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.80-1.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ทั้งทางด้านเนื้อหา กิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน แบบฝึกหัด และแบบทดสอบ

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ถูกสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ พบว่า หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้น

พยางค์ 2 เสียง และพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง โดยมีประสิทธิภาพ 89.38/92.07 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 85/85

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้น ในภาษาอังกฤษหลังการใช้ชุดกิจกรรม โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.45 - 4.70 รายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อ 3) บทเรียนมีความสัมพันธ์กับรายวิชาที่เรียน ข้อ 7) กิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนมีความน่าสนใจ และ ข้อ 10) นักศึกษามีความพึงพอใจกับการจัดการเรียนการสอน โดยใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้น ในภาษาอังกฤษ รายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อ 1) บทเรียนสามารถเข้าใจได้ง่าย ข้อ 5) นักศึกษาสามารถนำความรู้จากบทเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ และ ข้อ 8) กิจกรรมที่ใช้ช่วยกระตุ้นให้นักศึกษาสามารถเข้าใจบทเรียนได้มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการทดลองใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยขอให้ข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. เนื่องจากการใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ ในการวิจัยครั้งนี้ค่อนข้างใช้ระยะเวลาสั้น (12 ชั่วโมง) หากต้องการให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น ผู้สอนอาจเพิ่มระยะเวลาการจัดการเรียนการสอนหรือเพิ่มการทำแบบฝึกหัดให้แก่ผู้เรียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสร้างชุดกิจกรรมการสอนเกี่ยวกับการรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะท้ายในภาษาอังกฤษ
2. การพัฒนาผู้เรียนทางด้านเสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ อาจพัฒนาทางด้านทักษะการอ่านหรือการพูดได้

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2544). **คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ**. โรงพิมพ์องค์การ
รับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์. กรุงเทพฯ.
- จารุพรรณ เฟิงศรีทอง. (2544, มกราคม-มิถุนายน). **การศึกษาปัญหาการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยรามคำแหง**. วารสารวิจัย. 4(1): 171-185.
- ไชยศ เรืองสุวรรณ. (2534). **เทคโนโลยีการศึกษา: ทฤษฎีและการวิจัย**. โอ.เอส.พรีนติ้งเฮ้าส์. กรุงเทพฯ.
- ดวงเดือน แสงชัย. (2530). **การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา**. โอเดียนสโตร์. กรุงเทพฯ.
- ทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ. (2525). **การวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอก
ภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง**. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา).
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ. ถ่ายเอกสาร.
- ปัญญา อึ้งสกุล. (2545, กรกฎาคม). **การพัฒนากระบวนการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหลักการทักษะและ
การปฏิบัติการ**. วารสารวิชาการ. 52-57.
- บำรุง ไตรรัตน์. (2524). **วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ**. ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์. นครปฐม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2535). **การวิจัยเบื้องต้น**. สุวีริยาสาส์น. กรุงเทพฯ.
- ประสงค์ วัฒนสุข. (2535). **เสียงและการออกเสียง การพัฒนาเพื่อประสิทธิภาพในการพูด**. ภาควิชา
ภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.
- ปรีศนียา จารุสันต์. (2540). **การรับรู้และการออกเสียงหนักเบาในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1
มหาวิทยาลัยรังสิต**. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2539). **การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์**. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ.
- ภัสสร ภูรินันท์กุล. (2553). **ผลการใช้สื่อบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะ
การฟังภาษาอังกฤษ**. สารนิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.
- เยาวรัตน์ การพานิช และอังคณา ทองพูน. (2543, มกราคม-มีนาคม). **ความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น**. มนุษย์ศาสตร์สังคมศาสตร์. 17(2): 22-24. ขอนแก่น.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. สุวีริยาสาส์น. กรุงเทพฯ.
- วิทยา นาทอง. (2521). **การเปรียบเทียบภาษาอังกฤษกับภาษาไทย**. มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ.

- ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์. (2539). **ทฤษฎีและแนวคิดในการสร้างแบบทดสอบสมิทธิภาพทางภาษาอังกฤษ**. สถาบันภาษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ.
- _____. (2543). **ความตรงร่วมสมัย: การเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบสมิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย CU-TEP กับคะแนนแบบทดสอบ TOEFL**. สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ.
- สัมฤทธิ์ โพธิ์ไพร. (2551). **การศึกษาผลของการใช้เกมทางภาษาแก้ปัญหาการออกเสียงควบกล้ำท้ายคำสองเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพศิรินทร์นนทบุรี จังหวัดนนทบุรี**. สารนิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.
- เสาวภาคย์ กัลยาณมิตร. (2553). **การรับรู้เสียงสระภาษาอังกฤษแบบอเมริกันโดยคนไทยที่ใช้ภาษากลาง**. วารสารคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. พิษณุโลก.
- สุพัตรา พันธุ์โสทธิ. (2536). **การรับรู้เสียงเสียดแทรกในเด็กไทยอายุ 6 ปี และ 8 ปี**. วิทยานิพนธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ.
- สุมิตรา อังวัฒนากุล. (2540). **วิธีการสอนภาษาอังกฤษ**. พิมพ์ครั้งที่ 4. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2535). **กลุ่มการสอนการฟังและการเขียนคู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น**. หน่วยศึกษานิเทศก์ คณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ. 117-118.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). **แนวการสร้างข้อสอบภาษา**. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ.
- Abbott, Marilyn. (2002, Spring). "Using Music to Promote L2 Learning among Adult Learners." TESOL. 11(1): 10-15.
- Bacheman, L.F. (1991). **What does language testing have to offer?**. TESOL Quarterly. V.25. pp. 671-704.
- Doff, A. (1989). **Teach English: A Training Course for Teachers**. New York: Cambridge University Press.
- Ellis, Gail; & Brewster, Jean. (1991). **The Storytelling Handbook: A guide for primary teachers of English**. Penguin Group. London.
- Frederics, Anthony D. and others. (1997). **Teaching the Intergrated Language Arts: Process and Practice**. Addison - Westey Education Publishes. New York.
- Harris, D.P. (1969). **Testing English as a Second Language**. Mc Graw-Hill. Singapore.

- Heaton, J.B. (1990). **Classroom Testing**. 2nd ed. Longman. New York.
- Helgesen, M. & Brown, S. (1995). **Active Listening: Introducing Skill for Understanding (Teacher's Edition)**. Cambridge University Press. Cambridge.
- Jones, Leo. (1986). **Ideas Speaking and Listening Activities for Upper-intermediate Students**. Cambridge University Press. London.
- Lynch, T. (1996). **Communication in the Language Classroom**. Oxford University Press. Hong Kong.
- Madsen, H.S. (1983). **Techniques in Testing**. Oxford University Press. Hong Kong.
- Morley, J. (1984). **Learning in ESL: Developing Self-Study Activities for Listening Comprehension**. Harcourt Brace Jovanovich. Orlando.
- Richards, J. C. (1990). **The Language Teaching Matrix**. Cambridge University Press. Cambridge.
- Rivers, Wilga. M. (1980, October). "Hearing and Comprehending." *English Teaching Forum*. 28(4): 16.
- Rixon, Shelagh. (1986). **Developing Listening Skill**. Macmillan Publisher. London.
- Rost, M. (1991). *Listening in Action: Activities for Developing Listening in Language Teaching*. Prentice Hall International. London.
- _____. (1994). **Introducing Listening**. Penguin. London.
- Scarborough, David. (1984). **Reasons for Listening**. Cambridge University Press. England.
- Tanner, R. & Green, C. (1998). **Task for Teacher Education: A Reflective Approach (Course book)**. Longman. Malaysia.
- Taylor, David. (1995). **Vowels, Consonant and Syllables in English: An English Teaching Perspective**. *International Preview of Applied Linguistic in Language Teaching*. 33 (1): 1-8.
- Underwood, Mary. (1993). **Teaching Listening**. Longman. New York.
- Valette, R.M. & Disick, R.S. (1972). **Modern Language Performance Objective and Individualization: A handbook**. Harcourt Brach Jovanovich. New York.
- Widdowson (1981). **Teaching Language as Communication**. Oxford University Press. Oxford.

Weir, C.J. (1990). **Communicative Language Testing**. Prentice Hall International. London.

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนักศึกษา.....

แบบทดสอบก่อนเรียน
เรื่อง พยัญชนะควบกล้ำต้นในภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง : ให้นักศึกษาฟังเสียงคำควบกล้ำ และเขียนสัญลักษณ์สัทอักษร

ข้อ 1

ข้อ 2

ข้อ 3

ข้อ 4

ข้อ 5

ข้อ 6

ข้อ 7

ข้อ 8

ข้อ 9

ข้อ 10

ข้อ 11

ข้อ 12

ข้อ 13

ข้อ 14

ข้อ 15

ข้อ 16

ข้อ 17

ข้อ 18

ข้อ 19

ข้อ 20

ข้อ 21

ข้อ 22

ข้อ 23

ข้อ 24

ข้อ 25

ข้อ 26

ข้อ 27

ข้อ 28

ข้อ 29

ข้อ 30

แผนรายการสอน

คาบที่ 1 พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง

- 1) กลุ่มตามหลังเสียง /s/
- 2) กลุ่มตามด้วยเสียง /l/

ประเด็น

1. ความหมายของพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 1.1 กลุ่มตามหลังเสียง /s/
 - 1.2 กลุ่มตามด้วยเสียง /l/
2. ฝึกทักษะการฟังเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 2.1 กลุ่มตามหลังเสียง /s/
 - 2.2 กลุ่มตามด้วยเสียง /l/
3. ทำแบบทดสอบหลังเรียน เรื่อง เสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 3.1 กลุ่มตามหลังเสียง /s/
 - 3.2 กลุ่มตามด้วยเสียง /l/

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักศึกษาเข้าใจความหมายของพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 1.1 กลุ่มตามหลังเสียง /s/

- 1.2 กลุ่มตามด้วยเสียง /l/
2. เพื่อให้ให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการฟังเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 2.1 กลุ่มตามหลังเสียง /s/
 - 2.2 กลุ่มตามด้วยเสียง /l/
3. เพื่อให้ให้นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียน เรื่อง เสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 3.1 กลุ่มตามหลังเสียง /s/
 - 3.2 กลุ่มตามด้วยเสียง /l/

แนวคิด

ความหมาย

พินทิพย์ ทวยเจริญ (2539:82) กล่าวว่าคำควบกล้ำหมายถึงพยัญชนะ 2 เสียงหรือมากกว่าอยู่เรียงกัน เมื่อออกเสียงจะไม่มีเสียงสระอื่นใดมาแทรกอยู่ระหว่างเสียงพยัญชนะนั้น เช่น /sm-/ ในคำ small

ประสงค์ ราชณสุข (2535: 58) ให้คำจำกัดความของคำว่าควบกล้ำว่าเป็นเสียงพยัญชนะสองเสียงที่ออกเสียงพร้อมกัน ประสมด้วยสระเสียงเดียวกัน และออกเสียงพยัญชนะสองเสียงนั้นพร้อมกัน

เทย์เลอร์ (Taylor. 1995) กล่าวถึงลักษณะของคำควบกล้ำว่าเป็นการรวมกันของพยัญชนะตั้งแต่ 2 เสียงขึ้นไป ซึ่งเป็นคำจำกัดความเดียวกับ Universal Dictionary: 1998. ที่กล่าวว่าคำควบกล้ำหมายถึง Two or more successive consonants in a word; for example, /cl/ and /st/ in the word cluster.

เสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

1. เสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทย

เสียงควบกล้ำในภาษาไทยมีเสียงพยัญชนะเรียงกันได้เพียงสองเสียง และปรากฏในตำแหน่งต้นคำหรือพยัญชนะต้นเท่านั้น ไม่ปรากฏในตำแหน่งท้ายคำ หรือตำแหน่งตัวสะกดลักษณะของเสียงควบกล้ำที่เรียงกันในสองเสียงนั้น เสียงในตำแหน่งแรกจะเป็นพยัญชนะประเภทเสียงหยุดโฆชะ คือ พ ป ท ต ค ข และ ก และเสียงในตำแหน่งที่สองได้แก่ ร ล และ ว ในภาษาไทย เสียงพยัญชนะที่เกิดได้ตำแหน่งที่สองหรือตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำมี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ ร ล และ ว และเกิดได้เฉพาะตำแหน่งควบกล้ำต้นคำหรือพยางค์เท่านั้น ส่วนเสียงพยัญชนะที่เกิดในตำแหน่งที่หนึ่งมี 6 เสียง ได้แก่ พ ป ท ต ก ค ข รวม 9 หน่วยเสียง เรียงต่อกันได้ 11 แบบ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ปร	ในคำ	แปรง
ตร	ในคำ	ตรง
กร	ในคำ	กราบ
พร	ในคำ	พราง
คร	ในคำ	ครู
ปล	ในคำ	ปลา
พล	ในคำ	พลบ
กล	ในคำ	กลีบ
คล	ในคำ	คลาย
กว	ในคำ	กว้าง
คว	ในคำ	ควาย

การเทียบสัญลักษณ์และตัวอย่างพยัญชนะควบกล้ำตำแหน่งต้นพยางค์ในภาษาไทย

ตัวอักษรภาษาไทย	สัญลักษณ์ทางภาษา ของพยัญชนะควบกล้ำ	ตัวอย่างคำภาษาไทย
ปร	pr	ประเทศ
ปล	pl	ปลวก
ตร	tr	ตรวจ
กร	kr	กรง
กล	kl	กลาง
กว	kw	กว้าง
พร , ฬร	p ^h r	พรม, ฬรสุวาท

พล , ผล	p ^h l	พลิก , ผลัก
คร, ขร	k ^h r	ครก , ขรุขระ
คล , ขล	k ^h l	คลอง , ขลุ่ย
คว, ขว	k ^h w	ควีน , ขวาน

2. เสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาอังกฤษ

พินทิพย์ ทวยเจริญ (2539: 82-111) ได้จำแนกประเภทของคำควบกล้ำไว้ 2 ลักษณะ คือ คำควบกล้ำที่เป็นพยัญชนะควบกล้ำต้นคำ (Initial Consonant Cluster) และพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำ (Final Consonant Cluster)

พยัญชนะควบกล้ำต้นคำ (Initial Consonant Cluster) พยัญชนะควบกล้ำต้นคำจะมี 2 เสียงหรือ 3 เสียง

1. พยัญชนะควบกล้ำต้นคำ 2 เสียง แบ่งออกเป็นกลุ่มต่างๆ ดังนี้

1.1 กลุ่มตามหลัง /s/ หมายถึงเริ่มต้นด้วยเสียง /s/ แล้วตามด้วยเสียงพยัญชนะอื่นๆ เช่น /sp-/ เช่น spend, spite, space, spa, space, spam, span, Spanish, spare, spark, sparkle, sparrow, spatial, spay, speak, spear, spec, special, species, spectator

/st-/ เช่น stay, steak, still, strong, style, stool, stab, stable, star, stack, staff, stag, stage, stain, stair, stake, stamp, stand, staple, stare, start, state, station,

/sk-/ เช่น skill, sketch, ska, skate, sky, school, skeleton, sketch, ski, skim, skin, skip, skirt, scan, scanty, scar, scarce, scarf, scary, scheme, scholar smack,

/sm-/ เช่น smell, smile, smack, small, smart, smash, smirk, smith, smock, smog, smoke, smooth

/sn-/ เช่น snack, snow, snag, snail, snap, snappy, snare, sneak, sneek, sneer, sneeze, snicker, sniff, snip, sniper, snob, snog, snore, snug,

/sw-/ เช่น swing, sword, swab, swag, swain, swallow, swamp, swan, swap, swarm, sway, sweater, sweep, sweet, swell, swift, swig, will, swim, swipe, swirl

/sf-/ เช่น sphere, sphinx, sphagnum, sphincter

/sj-/ เช่น suit, sue, suede, suet, suitcase, suiting, suitor

- 1.2 กลุ่มที่ตามด้วยเสียง /l/ หมายถึงกลุ่มที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะอื่นๆ แล้วตามด้วยเสียง /l/
- /pl-/** เช่น plot, play, place, plague, plaid, plain, plaint, plan, plane, plank, plasma, plaster, plastic, plate, platinum, plaza, plead, please, pleat, plenary
- /kl-/** เช่น cloud, clay, clack, claim, clam, clamp, clan, clap, clarify, clash, class, clatter, clause, clave, claw, clay, clean, clear, cleat, cleft, clerk, clever
- /bl-/** เช่น black, blind, blade, blame, blanch, blank, blast, blaze, bleed, blend, bless, blew, blight, blind, blink, bliss, block, blonde, blood, bloom, blouse
- /gl/** เช่น glad, gloom, glad, glade, glamorous, glance, gland, glare, glass, glaze, gleam, glean, glebe, glee, glint, glister, gloat, glob, global, glom, gloom, glorious
- /fl/** เช่น flag, flock, flab, flack, flag, flail, flair, flak, flake, flame, flamingo, flan, flange, flank, flash, flask, flat, flaw, flay, flea, flesh, flick, flight, fling, float
- /sl/** เช่น slot, sling, slab, slack, slag, slain, slake, slam, slander, slang, slant, slap, slash, slat, slave, slay, sled, sledge, sleep, sleet

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนักศึกษา.....

แบบทดสอบหลังเรียน
เรื่อง เสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
กลุ่มตามหลังเสียง /s/ และ กลุ่มตามด้วยเสียง /l/

คำชี้แจง : ให้นักศึกษาฟังเสียงคำควบกล้ำ และเขียนสัญลักษณ์สัทอักษร

ข้อ 1

ข้อ 2

ข้อ 3

ข้อ 4

ข้อ 5

ข้อ 6

ข้อ 7

ข้อ 8

ข้อ 9

ข้อ 10

ข้อ 11

ข้อ 12

ข้อ 13

ข้อ 14

แผนรายการสอน

คาบที่ 2 พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง

- 1) กลุ่มตามด้วยเสียง /r/
- 2) กลุ่มตามด้วยเสียง /w/

ประเด็น

1. ความหมายของพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 1.1 กลุ่มตามหลังเสียง /r/
 - 1.2 กลุ่มตามด้วยเสียง /w/
2. ฝึกทักษะการฟังเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 2.1 กลุ่มตามหลังเสียง /r/
 - 2.2 กลุ่มตามด้วยเสียง /w/
3. ทำแบบทดสอบหลังเรียน เรื่อง เสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 3.1 กลุ่มตามหลังเสียง /r/
 - 3.2 กลุ่มตามด้วยเสียง /w/

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจความหมายของพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 1.1 กลุ่มตามหลังเสียง /r/
 - 1.2 กลุ่มตามด้วยเสียง /w/
2. เพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการฟังเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 2.1 กลุ่มตามหลังเสียง /r/
 - 2.2 กลุ่มตามด้วยเสียง /w/
3. เพื่อให้นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียน เรื่อง เสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 3.1 กลุ่มตามหลังเสียง /r/

3.2 กลุ่มตามด้วยเสียง /w/

แนวคิด

1.3 กลุ่มตามหลัง /r/ หมายถึงเริ่มต้นด้วยพยัญชนะอื่นๆแล้วตามด้วยเสียง /r/ เช่น /pr-/ เช่น practice, pragmatic, prairie, praise, pram, prance, prank, prate, prawn, pray, prayer, preach, precede, precious, predator, predicate, predict, preface, prefer, pregnancy, prehistoric, prejudge, premier, premise, premium, prepaid, preposition, presage, prescribe, presence, presentation, preserver, pressing, pressure, prestige,

/tr-/ เช่น trace, track, tract, trade, tradition, traffic, tragedy, trail, train, trait, tram, tramp, trance, transact, transfer, transition, trap, trapper, trash, travel

/kr-/ เช่น crab, crack, crackle, cradle, craft, crag, cram, crane, crank, crap, crash, crate, crave, crawl, crayon, craze, crazy, cream, creation, credible, creed

/br-/ เช่น brace, bracket, brad, braid, brain, braise, brake, branch, brand, brash, brave, brazil, bread, breath, breeze, bridge, brief, brilliant, bring, broad,

/dr-/ เช่น draft, drag, dragon, drain, drama, draw, dread, dream, dress, drift, drill, drink, drive, droll, drone, drop, drove, drug

/gr-/ เช่น grab, grace, grad, grade, graft, grainy, grammar, grand, grant, grape, graph, grass, grave, great, greed, greedy, green, greet, grey grid, grill

/fr-/ เช่น fraction, fragile, fragrance, frail, frame, franchise, frank, fraud, free, freeze, French, frequency, fresh, Friday, friend, fright, frog, from, front, frontage

/θr-/ เช่น thrash, thread, threat, three, thresh, threw, thrift, thrill, throat, throne, throng, throttle, through, throughout, throw

/ʃr-/ เช่น shrank, shrapnel, shred, shredder, shrew, shrift, shrike, shrill, shrimp, shrine, shrink, shroud, shrub, shrubby, shrug

1.4 กลุ่มที่ตามด้วยเสียง /w/ หมายถึงกลุ่มที่เริ่มต้นด้วยพยัญชนะอื่นๆแล้วตามด้วยเสียง /w/

/tw-/ เช่น twain, twang, tweak, twee, tweed, tween, tweet, twelve, twenty, twice, twiddle, twig, twilight, twin, twinkle, twist

/kw-/ เช่น quack, quackery, quadrant, quadrille, quadruple, quaff, quagmire, quail, quaint, quake, qualify, quality, quantity, quantum, quark, quarrel, quarter

/dw-/ เช่น dwarf, dwell, dweller, dwindle

/θw-/ เช่น thwack, thwart

/sw-/ เช่น swing, sword, swab, swag, swain, swallow, swamp, swan, swap, swarm, sway, sweater, sweep, sweet, swell, swift, swig, swill, swim, swipe, swirl

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนักศึกษา.....

แบบทดสอบหลังเรียน

เรื่อง เสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง

กลุ่มตามด้วยเสียง /r/ และ กลุ่มตามด้วยเสียง /w/

คำชี้แจง : ให้นักศึกษาฟังเสียงคำควบกล้ำ และเขียนสัญลักษณ์สัทอักษร

ข้อ 1

ข้อ 2

ข้อ 3

ข้อ 4

ข้อ 5

ข้อ 6

ข้อ 7

ข้อ 8

ข้อ 9

ข้อ 10

ข้อ 11

ข้อ 12

ข้อ 13

ข้อ 14

แผนรายการสอน

คาบที่ 3 พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง

1) กลุ่มตามด้วยเสียง /j/

ประเด็น

1. ความหมายของพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 1.1 กลุ่มตามหลังเสียง /j/
2. ฝึกทักษะการฟังเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 2.1 กลุ่มตามหลังเสียง /j/
3. ทำแบบทดสอบหลังเรียน เรื่อง เสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 3.1 กลุ่มตามหลังเสียง /j/

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจความหมายของพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 1.1 กลุ่มตามหลังเสียง /j/
2. เพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการฟังเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 2.1 กลุ่มตามหลังเสียง /j/
3. เพื่อให้นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียน เรื่อง เสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
 - 3.1 กลุ่มตามหลังเสียง /j/

แนวคิด

- 1.5 กลุ่มตามหลัง /j/ หมายถึงเริ่มต้นด้วยพยัญชนะอื่นๆแล้วตามด้วยเสียง /j/ เช่น
 - /pj-/ เช่น pew, pewter, pube, puberty, pubes, pubescent, pubic, pubis, puce, pudenda, puerile, pugilist, puke, puma, punitive
 - /tj-/ เช่น tuba, tubal, tube, tuber, tubercle, tubing, tubular, tulip, tulle, tumescent, tumult, tumulus, tuna, tune, tuner, tureen
 - /kj-/ เช่น cube, cubic, cuboid, cucumber, cue, culottes, cumulative, cumulus, Cupid, cupola, curable, curate, curative, curator
 - /bj-/ เช่น beaut, beauteous, beautician, beautiful, beautifully, beautify, beauty
 - /dj-/ เช่น dew, dewberry, dewdrop, dewy, dubiety, dubious, ducal, due, duel, duet, duke, duly, dune, duo, duopoly, duplex, duplicate, durable, duration, duress
 - /mj-/ เช่น muse, museum, music, musical, musician, musing, mutable, mutant, mutation, mute, mutely, mutiny, mutually
 - /nj-/ เช่น new, newborn, newspaper, newsy, newton, nuclear, nucleus, nude, nudie, nuisance, nuke, numeracy, numeral, numerous,
 - /lj-/ เช่น lubricant, lure, lurid
 - /fj-/ เช่น few, fuel, fugal, fugitive, fugue, fumarole, fumes, fumigate, funeral, funicular furious
 - /vj-/ เช่น view, viewer, viewpoint
 - /sj-/ เช่น suit

/hj-/ เช่น hubris, hue, huge, human, humanity, humorous, humid, humidior, humiliate, humorous

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนักศึกษา.....

แบบทดสอบหลังเรียน
เรื่อง เสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 2 เสียง
กลุ่มตามด้วยเสียง /j/

คำชี้แจง : ให้นักศึกษาฟังเสียงคำควบกล้ำ และเขียนสัญลักษณ์สัทอักษร

ข้อ 1

ข้อ 2

ข้อ 3

ข้อ 4

ข้อ 5

ข้อ 6

ข้อ 7

ข้อ 8

ข้อ 9

ข้อ 10

ข้อ 11

ข้อ 12

แผนรายการสอน

คาบที่ 4 พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง

ประเด็น

1. ความหมายของพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง
 - 1.1 /spr-/ /str-/ /skr-/ /spl-/ /skl-/ /spj-/ /stj-/
2. ฝึกทักษะการฟังเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง
 - 2.1 /spr-/ /str-/ /skr-/ /spl-/ /skl-/ /spj-/ /stj-/
3. ทำแบบทดสอบหลังเรียน เรื่อง เสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง
 - 3.1 /spr-/ /str-/ /skr-/ /spl-/ /skl-/ /spj-/ /stj-/

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจความหมายของพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง
 - 1.1 /spr-/ /str-/ /skr-/ /spl-/ /skl-/ /spj-/ /stj-/
2. เพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการฟังเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง
 - 2.1 /spr-/ /str-/ /skr-/ /spl-/ /skl-/ /spj-/ /stj-/
3. เพื่อให้นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียน เรื่อง เสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง
 - 3.1 /spr-/ /str-/ /skr-/ /spl-/ /skl-/ /spj-/ /stj-/

แนวคิด

1. กลุ่มพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง
 - /spr-/ เช่น sprain, spray, spread, sprig, sprightly, spring, sprinkle, sprint, sprite, sprout, spruce, sry
 - /str-/ เช่น straggle, straight, strain, strait, strand, strap, strappy, strategic, strategy, strawberry, stream, street, strength, stress, stretch, strict, strike
 - /skr-/ เช่น scrabble, scam, scrap, scratch, scrawl, scree, screen, screw, scribble, script, scroll, scrub, scruff, scrunch, scrutiny

/spl-/ เช่น splash, splat, splay, spleen, splendid, splice, splint, split, splurge, splutter

/skl-/ เช่น sclerosis

/spj-/ เช่น spume, spurious, sputum

/stj-/ เช่น student, studio, stupefy, stupendous, stupid, stupor

/skj-/ เช่น squabble, squalid, squall, square, squash, squat, squaw, squawk, squeal, squeeze, squid, squiffy, squint, squirrel, squirt, squit

/skw-/ เช่น skua

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนักศึกษา.....

แบบทดสอบหลังเรียน
เรื่อง เสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ 3 เสียง

คำชี้แจง : ให้นักศึกษาฟังเสียงคำควบกล้ำ และเขียนสัญลักษณ์สัทอักษร

ข้อ 1

ข้อ 2

ข้อ 3

ข้อ 4

ข้อ 5

ข้อ 6

ข้อ 7

ข้อ 8

ข้อ 9

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนักศึกษา.....

แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
เรื่อง พยัญชนะควบกล้ำต้นในภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง : ให้นักศึกษาฟังเสียงคำควบกล้ำ และเขียนสัญลักษณ์ศัพท์อักษร

ข้อ 1

ข้อ 2

ข้อ 3

ข้อ 4

ข้อ 5

ข้อ 6

ข้อ 7

ข้อ 8

ข้อ 9

ข้อ 10

ข้อ 11

ข้อ 12

ข้อ 13

ข้อ 14

ข้อ 15

ข้อ 16

ข้อ 17

ข้อ 18

ข้อ 19

ข้อ 20

ข้อ 21

ข้อ 22

ข้อ 23

ข้อ 24

ข้อ 25

ข้อ 26

ข้อ 27

ข้อ 28

ข้อ 29

ข้อ 30

แบบสอบถามความพึงพอใจ

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างที่ตรงกับความจริง/ความคิดเห็นของท่าน

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบ

1. เพศ 1. หญิง 2. ชาย

ตอนที่ 2 การประเมินความพึงพอใจของผู้รับบริการ

โปรดทำเครื่องหมาย/ลงในช่องตัวเลขที่ตรงกับความเห็นของท่านมากที่สุด

ด้าน/ข้อคำถาม	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. บทเรียนสามารถเข้าใจได้ง่าย					
2. บทเรียนมีความเหมาะสม ไม่มากหรือน้อยจนเกินไป					
3. บทเรียนมีความสัมพันธ์กับรายวิชาที่เรียน					
4. บทเรียนช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเรื่องพยัญชนะต้นควบกล้ำ ในภาษาอังกฤษได้มากยิ่งขึ้น					
5. นักศึกษาสามารถนำความรู้จากบทเรียนไปประยุกต์ใช้ ในชีวิตประจำวันได้					
6. แบบฝึกหัดที่ใช้มีความเหมาะสม					
7. กิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนมีความน่าสนใจ					
8. กิจกรรมที่ใช้ช่วยกระตุ้นให้นักศึกษาสามารถเข้าใจบทเรียนได้ มากยิ่งขึ้น					
9. แบบทดสอบมีความเหมาะสม					
10. นักศึกษามีความพึงพอใจกับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้น ในภาษาอังกฤษ					

ข้อเสนอแนะ.....

ภาคผนวก ข

ตารางแสดงความเหมาะสมของเครื่องมือ

ตารางแสดงระดับความเหมาะสมของชุดกิจกรรมการสอน
เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ

รายการที่ประเมิน	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. เนื้อหาในชุดกิจกรรมสามารถเข้าใจได้ง่าย	1	1	0	0.67	เหมาะสม
2. เนื้อหาในชุดกิจกรรมมีความเหมาะสม ไม่มาก หรือไม่น้อยจนเกินไป	1	1	1	1	เหมาะสม
3. เนื้อหาในชุดกิจกรรมมีความสัมพันธ์กับรายวิชา ที่เรียน	1	1	1	1	เหมาะสม
4. สีและขนาดของตัวอักษรที่ใช้ในชุดกิจกรรม มีความเหมาะสมสวยงาม	1	1	1	1	เหมาะสม
5. มีการเชื่อมโยงเนื้อหา	1	0	1	0.67	เหมาะสม
6. แบบฝึกหัดที่ใช้มีความเหมาะสม	0	1	1	0.67	เหมาะสม
7. กิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนมีความ น่าสนใจ	1	1	0	0.67	เหมาะสม
8. กิจกรรมที่ใช้ช่วยกระตุ้นให้นักศึกษาสามารถ เข้าใจบทเรียนได้มากยิ่งขึ้น	1	0	1	0.67	เหมาะสม
9. แบบทดสอบมีความเหมาะสม	0	1	1	0.67	เหมาะสม
10. เสียงประกอบมีความดังชัดเจน	1	1	1	1	เหมาะสม
รวม	0.802				เหมาะสม

ตารางแสดงระดับความเหมาะสมของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
เรื่อง การรับรู้เสียงควบกล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ

รายการที่ประเมิน		ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			IOC	แปลผล
ข้อที่	เนื้อหา	1	2	3		
1	/bj-/	1	1	1	1	เหมาะสม
2	/str-/	1	1	1	1	เหมาะสม
3	/stj-/	1	1	1	1	เหมาะสม
4	/bl-/	0	1	1	0.67	เหมาะสม
5	/dr-/	1	1	1	1	เหมาะสม
6	/jr-/	1	1	1	1	เหมาะสม
7	/nj-/	1	1	1	1	เหมาะสม
8	/st-/	1	1	1	1	เหมาะสม
9	/dw-/	1	1	1	1	เหมาะสม
10	/spl-/	1	1	1	1	เหมาะสม
11	/kr-/	1	1	1	1	เหมาะสม
12	/sp-/	1	1	1	1	เหมาะสม
13	/pj-/	1	1	1	1	เหมาะสม
14	/θw-/	1	1	1	1	เหมาะสม
15	/sf-/	1	1	1	1	เหมาะสม
16	/hj-/	1	1	1	1	เหมาะสม
17	/sl-/	1	0	1	0.67	เหมาะสม
18	/vj-/	1	1	1	1	เหมาะสม
19	/spj-/	1	1	1	1	เหมาะสม

20	/skl-/	1	1	1	1	เหมาะสม
21	/lj-/	1	1	1	1	เหมาะสม
22	/kl-/	1	1	1	1	เหมาะสม
23	/gl-/	1	1	1	1	เหมาะสม
24	/mj-/	1	1	1	1	เหมาะสม
25	/sw-/	1	1	1	1	เหมาะสม
26	/fl-/	1	1	0	0.67	เหมาะสม
27	/tj-/	1	1	1	1	เหมาะสม
28	/tr-/	1	1	1	1	เหมาะสม
29	/sn-/	1	1	1	1	เหมาะสม
30	/θr-/	1	1	1	1	เหมาะสม
รวม		0.967				เหมาะสม

ตารางแสดงระดับความเหมาะสมของแบบวัดความพึงพอใจ

เรื่อง การรับรู้เสียงควบล้ำพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ

รายการที่ประเมิน	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1. บทเรียนสามารถเข้าใจได้ง่าย	1	1	1	1	เหมาะสม
2. บทเรียนมีความเหมาะสม ไม่มากหรือน้อยจนเกินไป	1	1	1	1	เหมาะสม
3. บทเรียนมีความสัมพันธ์กับรายวิชาที่เรียน	1	0	1	0.67	เหมาะสม
4. บทเรียนช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเรื่องพยัญชนะต้นควบล้ำในภาษาอังกฤษได้มากยิ่งขึ้น	1	1	1	1	เหมาะสม
5. นักศึกษาสามารถนำความรู้จากบทเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	1	1	1	1	เหมาะสม
6. แบบฝึกหัดที่ใช้มีความเหมาะสม	1	1	1	1	เหมาะสม
7. กิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนมีความน่าสนใจ	1	1	1	1	เหมาะสม
8. กิจกรรมที่ใช้ช่วยกระตุ้นให้นักศึกษาสามารถเข้าใจบทเรียนได้มากยิ่งขึ้น	1	0	1	0.67	เหมาะสม

9. แบบทดสอบมีความเหมาะสม	1	1	1	1	เหมาะสม
10. นักศึกษามีความพึงพอใจกับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอน เรื่อง การรับรู้เสียงควบลำพญูขณะต้นในภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	เหมาะสม
รวม	0.934				เหมาะสม

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – นามสกุล	นางสาวอโนทัย พลเยี่ยม Miss Anothai Ponyeam
ตำแหน่งปัจจุบัน	อาจารย์ประจำพิเศษ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
หน่วยงาน	คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
ที่อยู่	47 หมู่ 5 ตำบลพุดเตย อำเภอวิเชียรบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์
E-mail	pony_27@windowslive.com
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาเพื่ออาชีพ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยนเรศวร (กำลังศึกษา)